

R. L. STINE

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ CỦA STINE

HỢP CHẤT MÀU DA CAM

Ebolic
Books for Bookaholic

KIM DONG

Tác phẩm: **[Những chuyện kỳ bí] Hộp chất màu da cam**

Nguyên tác: **[Ghosts of Fear Street] 8: The Ooze**

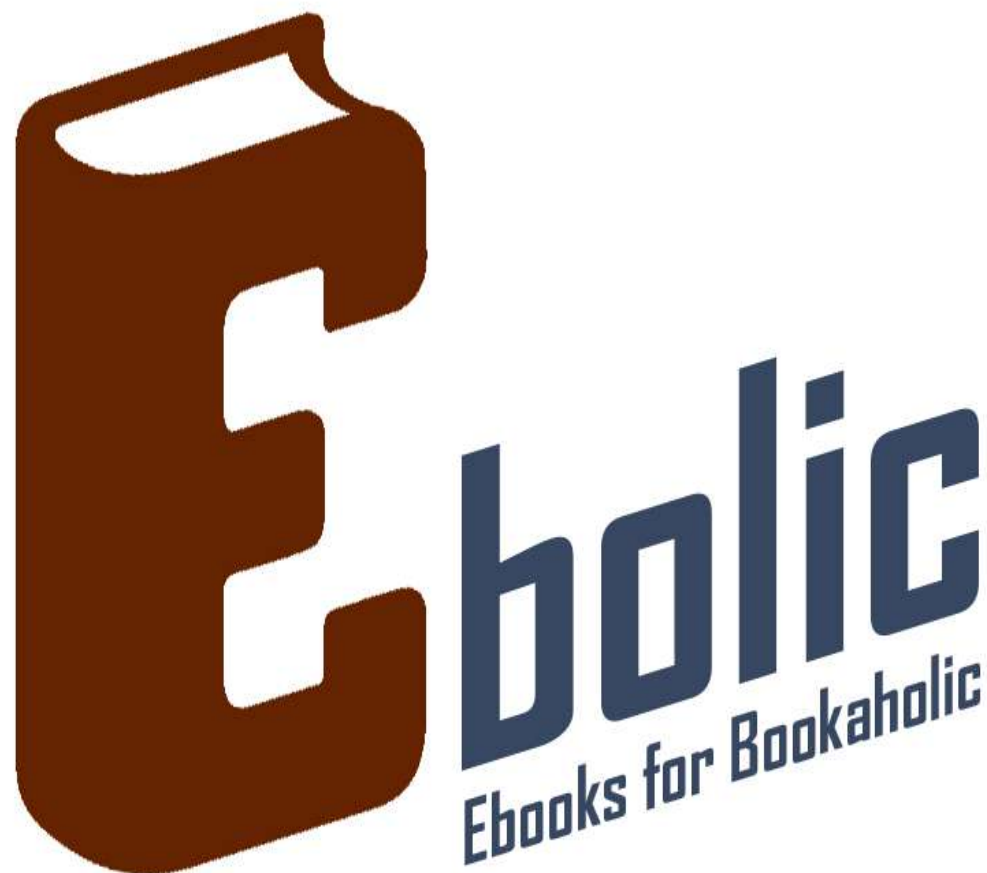
Thể loại: **Rùng rợn, Thiếu nhi**

Tác giả: **R. L. Stine**

Dịch giả: **Lê Huy Bắc**

Nhà xuất bản: **Kim Đồng**

Năm xuất bản: **2001**

Dự án Ebolic #49

Chụp sách: **Thanhbt**

Đánh máy: **Ntan234, Ming ming**

Soát lỗi: **Tornad**

Điều hành & xuất bản: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **19/11/2017**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục

đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: ebook@bookaholic.vn

Group: [facebook.com/groups/ebolic](https://www.facebook.com/groups/ebolic)

Fanpage: [facebook.com/EbolicEbook](https://www.facebook.com/EbolicEbook)

MỤC LỤC

[•1•](#)

[•2•](#)

[•3•](#)

[•4•](#)

[•5•](#)

[•6•](#)

[•7•](#)

[•8•](#)

[•9•](#)

[•10•](#)

[•11•](#)

[•12•](#)

[•13•](#)

[•14•](#)

[•15•](#)

[•16•](#)

[•17•](#)

[•18•](#)

[•19•](#)

[Lời bạt của nhà nghiên cứu nghệ thuật Đỗ Lai Thúy.](#)

Cuốn sách này là một tác phẩm giả tưởng. Những tên tuổi. Các nhân vật. Các địa danh và các tình tiết đều là sản phẩm của trí tưởng tượng của tác giả. Bất kỳ sự trùng hợp nào về các sự kiện có thật, địa phương có thật hoặc con người còn sống hay đã chết đều hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Hầu hết trẻ con đều không phải nài nỉ gì mấy con chó đuổi theo nhặt bóng. Nhưng Tubby không giống những con chó ấy.

— Đuổi theo nó đi! – Tôi giục khi ném quả bóng ra. – Mà có thể làm được mà!

Tubby vẫy đuôi. Nhưng một khi nhìn thấy quả bóng đang lăn nó bèn cố cắn quả bóng.

— Nhặt đi nào, Tubby! – Tôi hét. Tôi ném quả bóng quần vợt màu vàng. Quả bóng bay sát mặt nó.

Tubby nằm xoay xuống sân cỏ. Nó thậm chí không buồn liếc mắt nhìn theo.

Cánh cửa sau nhà được mở ra. Tôi quay lại và thấy Michelle, chị gái tôi đang đi về phía tôi. Như thường lệ, chị luôn cắp một cuốn sách kè kè bên mình.

— Khi nào thì em mới sáng mắt ra, Al? – Chị hỏi lúc ngồi xuống, dưới bóng cây táo. – Con chó của em là một loại tổng khờ.

— Không, nó chẳng đần đâu. – Tôi phản đối. – Bây giờ nó đang không hứng chơi, có phải không, Tubby? – Tôi ngồi xuống, bên cạnh chú chó và vỗ vỗ đầu nó. Bộ lông trắng điểm vàng xù xù của nó đang ấm lên bởi nắng trời.

Michelle hứ lên một tiếng rồi mở sách của mình ra.

— Chị đang học à? – Tôi hỏi. – Vào thứ bảy ư? Rồi còn bảo Tubby là đần nữa chứ?

— Chị muốn đạt điểm cao trong suốt cả năm lớp chín này. – Michelle nói.

Michelle mới mười bốn tuổi, hơn tôi ba tuổi. Nhưng chị đang tập giải các bài toán của lớp mười.

Nếu bạn chưa biết thì thế này, đối với Michelle, trở thành nhà thông thái có nghĩa là tất cả mọi việc của đời chị. Ba mẹ tôi cũng nghĩ thế. Cả ba người đều thuộc hàng có trí tuệ. Tôi nghĩ rằng đó là những nhân tài.

Nói ra thì thật xấu hổ, bởi các thầy cô giáo luôn hỏi tôi có phải là em của chị Michelle không. Khi tôi đáp: “Vâng”, họ nghĩ tôi cũng học hai mươi bốn tiếng một ngày như chị ấy chẳng?

Tôi cũng thông minh, có lẽ cũng bằng Michelle. Nhưng tôi lại không muốn tiêu phí cả cuộc đời chỉ để chúm mũi vào sách vở. Tôi thích chơi hơn.

Tất cả công việc của Michelle là học, học và học. Nếu có ai hỏi tôi, thì tôi sẽ bảo là chị ấy đã có quá thừa kiến thức cho cuộc đời riêng của chị.

Tubby từ từ nhồm cái thân hình to đùng của nó dậy. Nó đi đến hàng rào bao quanh vườn và bắt đầu bới.

Rồi nó lại phóng qua Michelle để bới một cái hố mới gần nơi chị đứng.

Vài phút sau, nó lại đào tiếp thêm một cái hố nữa gần hàng rào.

Michelle lắc đầu:

— Con chó của em thật quá đần. Thậm chí nó cũng chẳng còn nhớ nơi nó đã chôn xương nữa. Em nên nuôi lấy một con mèo. Loài mèo rất thông minh.

— Giống như Chester chứ gì? – Tôi hỏi. Chester là con mèo của Michelle. Chị cho rằng nó rất sáng dạ.

— Thế chị đã kể cho em nghe bây giờ nó đã biết đếm đến tám chưa? – Michelle hỏi.

— Thế thì nó đã biết làm phép nhân và phép chia chưa? – Tôi đùa.

Michelle lè lưỡi tỏ ý xem thường tôi.

— Nó có thể đẩy hé cửa sổ để lấy ánh sáng. Nó biết nhảy lên sử dụng cái mở nắp hộp điện tử để mở các hộp thức ăn dành riêng cho mình mỗi khi

đói. Và...

— Ai cần quan tâm đến việc nó thông minh hay không? – Tôi ngắt lời chị. – Đấy không phải là điều mọi người yêu cầu ở vật nuôi của mình.

Nhưng Michelle vẫn không thèm chấp những lời nói ấy mà tiếp tục nói:

— Chị nhìn thấy một con mèo trên ti vi biết cách xả nước giội toa lét. Chị cũng sẽ dạy Chester như thế.

— Chà, sao chị lười thế hả Michelle. Tại sao chị không tự mình giội lấy toa lét?

— Nó không chỉ giội toa lét, ngốc à, mà sẽ còn biết sử dụng cả phòng tắm, như cái cách chúng ta sử dụng. Rồi sau đó ta không cần phải tắm cho mèo nữa!

— Michelle, chị sẽ uống công thôi. Chị sẽ không làm được chuyện ấy đâu.

— Đúng là em đã ghen tị rồi bởi vì em sẽ không thể nào dạy Tubby làm được như thế, dẫu chỉ là một việc đơn giản như nhật bóng. Có đúng không hả Al? Chester thì thông minh gấp tí lần con chó của em.

— Chị định làm nổi đấy à, chị Michelle?

— Nếu em hỏi Chester một cách tử tế, – Michelle nói tiếp, – thì chắc nó sẽ dạy cho em cách giội nước toa lét!

— Đi thôi, Tubby. – Tôi gọi con chó. – Chúng mình không cần nghe một lời nào nữa.

Tôi đi qua vườn cỏ, nắm lấy vòng cổ Tubby. Tôi phải giật thật mạnh đến lần thứ ba thì nó mới chịu đi. Tôi dắt nó vào nhà.

Mẹ đang đứng ở cái bàn trong bếp, xịt kem lên cái bánh.

— Con đừng nhìn, Al! – Mẹ bảo, tay mẹ đang vung vẩy cái muôi bám đầy sô cô la.

Những giọt sô cô la bé xíu rơi bám trên mặt mẹ. Nom chúng tựa như những vết tàn nhang to tướng. Tôi và mẹ có rất nhiều tàn nhang và có cùng

mái tóc hung, mắt nâu.

— Nhưng! Mẹ ơi! – Tôi nũng nịu. – Hôm nay là sinh nhật con cơ mà. Con rất muốn nhìn thấy cái bánh sinh nhật của mình như thế nào. – Rồi tôi nghĩ: “Con đâu phải là một thiên tài để hình dung ra được hình thù của cái bánh ấy cơ chứ.”

— Mẹ muốn dành cho con sự bất ngờ. – Mẹ khăng khăng nói. – Về phòng con đi. Và đừng ra ngoài chờ cho đến khi con nghe cả nhà hát nhé. Trong lúc chờ con có thể học thuộc tên các thủ đô của các nước ở Nam Mỹ...

Tôi thở dài.

— Con đã thuộc cả rồi ạ.

— Thế thì hãy chuẩn bị môn Khoa học phổ thông cho ngày thứ tư đi. – Mẹ gợi ý.

Tôi nhún vai rồi bước ra hành lang về phòng mình, Tubby được tôi kéo theo. Trong nhà tôi, mọi người nếu không nghiên cứu thứ này thì cũng phải nghiên cứu thứ nọ.

Ba và mẹ là những nhà khoa học. Đây là lý do tại sao tôi lại mang tên Al, một cái tên được chiết ra từ tên nhà bác học Albert Einstein.

Tôi không giận ba mẹ về hy vọng muốn tôi trở thành một thiên tài khoa học. Nhưng tôi ước, giá mà ba mẹ hiểu cho rằng việc chơi bóng chày và lang thang với bạn bè thì không phải là sự phí phạm “một đầu óc trác tuyệt” như mẹ thường gọi tôi.

Tubby ngáp và nằm xoài trên sàn nhà khi chúng tôi vào phòng. Tôi tìm cuốn tạp chí *Trượt băng siêu hạng* rồi nằm xuống giường.

Tôi không rõ những gì ba mẹ đã chuẩn bị cho dịp sinh nhật này của tôi. Ba mẹ luôn tặng cho chị Michelle và tôi những quà tặng có giá trị về mặt văn hóa vào các lần sinh nhật. Vào những dịp như thế, chúng tôi đi nghe hòa nhạc, còn nếu may mắn hơn thì cả nhà đi đến nhà hát ô pê ra.

Những món quà sinh nhật còn có ý nghĩa giáo dục. Quá chán. Hoàn toàn chán!

Tôi muốn sinh nhật năm nay sẽ khác. Tôi mơ ước một bộ đồ trượt tuyết. Tôi đang khao khát có nó. Tôi dán những tờ quảng cáo bộ đồ ấy khắp mọi nơi.

Thêm vào đó, tôi không hề bỏ sót cơ hội nào có thể nhắc tới nó, với ý nghĩa giáo dục đích thực. Tôi bảo mẹ tôi rằng bộ đồ trượt ấy sẽ giúp tôi luyện đôi mắt cho tinh tường hơn.

Tôi bảo với chị Michelle rằng người ta đã cải tiến bộ đồ trượt ấy đến mức hoàn hảo.

Tôi nói với ba về bộ đồ trượt được bày bán ở cửa hiệu Dalby.

Tôi hy vọng mọi người sẽ đoán ra. Bởi lẽ đây là những nhà thông thái, họ sẽ hiểu mọi chuyện.

Lúc đang lật mấy trang của cuốn tạp chí *Trượt băng siêu hạng*, tôi nghe tiếng những bước chân nện rầm rầm trên cầu thang xuống tầng trệt. Điều ấy có nghĩa mọi người sắp sửa hát. Chúng tôi luôn tổ chức liên hoan ở dưới tầng trệt.

Tôi quăng cuốn tạp chí xuống sàn, nhảy khỏi giường.

— Đã sẵn sàng cả chưa? – Tôi hét từ phía hành lang.

— Sắp sửa rồi, Al! – Ba tôi nói.

Tôi phấn khích thực sự. Tôi cảm nhận như thể những thanh trượt ấy đã được buộc vào chân tôi.

— Khi nào đây? – Tôi hỏi.

Tôi không thể chịu đựng thêm một chút nào nữa.

— Bây giờ chứ? – Tôi hét lên để hỏi.

— Ngay bây giờ!

Tôi chạy.

Tôi giật tung cánh cửa tầng trệt và thấy ba mẹ đứng ngay cạnh chân cầu thang. Chị Michelle đứng phía trước, tay bưng chiếc bánh. Tất cả những ngọn nến đều đang cháy.

Mọi người bắt đầu hát – Mừng sinh nhật.

Tôi bước xuống từ từ, mắt nhìn quanh phòng tìm quà tặng của mình.

Mắt tôi nhìn thấy bộ máy vi tính của mẹ.

Không có gì ở đó.

Tôi liếc nhìn trên cái bàn lớn đặt giữa phòng. Nhưng chỉ có một cuốn sách của chị Michelle trên đó, ngoài ra không còn gì cả.

Tôi nhìn vào chiếc thuyền chạy bằng năng lượng mặt trời mà bố đang thiết kế, dụng cụ chế tạo vớt ngỗng ngang nhưng không thấy món quà sinh nhật. Không có.

Tôi không thể tin được điều này, tôi nghĩ. *Mình phải có bộ đồ trượt, nhưng mình lại không có quà sinh nhật.*

Tôi bước thêm ba bước nữa rồi đưa mắt nhìn quanh một lần cuối nhưng tôi không thấy có vật gì được bọc giấy cả.

Cuối cùng tôi xuống đến chân cầu thang, gần sát nơi Michelle và ba mẹ đứng rồi há hốc mồm vì sự ngạc nhiên chưa từng có trong đời.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn làm rung chuyển cả căn phòng. Trần nhà, tường và mọi thứ đều chao đảo. Cuốn sách của Michelle trượt khỏi bàn rơi xuống sàn. Dụng cụ của ba bay tung tóe khắp nơi.

Tôi hét lên khi một luồng gió mạnh hất tôi ngã nhào ra. Tôi rơi đánh rầm xuống nền xi măng cứng.

Mẹ, ba và Michelle cúi nhìn tôi, cười ngặt nghẽo.

— Con ơi, con có đau không? – Mẹ hỏi nhưng hãy còn cười.

— Con không sao. – Tôi càu nhàu. – Có chuyện gì vậy? Chuyện gì buồn cười thế này?

— Sự ngạc nhiên! – Ba nói. – Cả nhà muốn đón mừng lễ sinh nhật của con bằng một tiếng nổ lớn.

— À, ra thế. – Tôi nói lúc phủi áo quần.

— Nó không đoán ra đâu. – Michelle nói.

— Không đoán ra cái gì? – Tôi không thích thừa nhận điều ấy nhưng rõ ràng là tôi chưa biết.

— Ba mẹ tặng con một bộ đồ thí nghiệm hóa học! – Mẹ giải thích. Mẹ bước sang một bên. Sau lưng mẹ, một cái hộp to đùng nằm chễm chệ trên sàn, với dòng chữ màu đỏ, khổ lớn in ở phía trước: NHÀ KHOA HỌC TƯƠNG LAI.

— Chào mừng Al, người đi tới thế giới hóa học diệu kỳ. – Ba nói. – Rồi con sẽ có nhiều trò chơi thú vị, bổ ích từ bộ đồ chơi này.

Ba liếc nhìn những mảnh thủy tinh vỡ và hóa chất đổ đầy trên sàn.

— Chị Michelle phải vay một vài thứ từ bộ đồ của con để chế tạo thuốc nổ. Đừng lo. Ba mẹ sẽ mua lại đủ cho con.

— Cảm ơn ba mẹ nhiều. – Tôi nói. – Bộ đồ chơi hóa học này sẽ...

— Rất thú vị phải không? – Ba hỏi.

— Đúng là từ con đang nghĩ. – Tôi nói.

— Con có thật sự thích nó không AI? – Mẹ hỏi.

— Con mê lắm, thừa mẹ. – Tôi nói dối.

Tôi không muốn làm tổn thương tình cảm của ba mẹ. Tôi có thể nhận ra rằng họ nghĩ bộ đồ hóa học là một món quà diệu kỳ.

Tôi đã từng nói với bạn là gia đình tôi say mê khoa học lắm.

Cố giấu nỗi thất vọng, tôi mở cái hộp và xem xét các dây ống đựng hóa chất. Nhưng khi đưa tay nhắc cái ống đựng thứ dung dịch màu xanh bên trong, ba vội nắm tay tôi lại.

— Chưa được đâu, AI. – Ba nói và đặt cái ống vào lại trong hộp.

Tôi hỏi:

— Sao thế ạ?

— Còn cần phải học cách cầm tất cả các loại này. – Mẹ nói.

— Con hãy nhớ, đây không phải chỉ là thứ đồ chơi. – Ba nói. – Chị Michelle sẽ dạy con cách sử dụng an toàn bộ đồ này.

— Sao ba hay mẹ không dạy? – Tôi hỏi.

— Ôi! Đã từ lâu rồi ba mẹ không còn chơi bộ đồ hóa học nữa. – Ba giải thích. – Và bây giờ chị Michelle lại giỏi hơn cả ba mẹ về việc này.

— Đúng là Michelle chế tạo ra thuốc nổ. – Mẹ nói. – Đây là lời chúc sinh nhật của chị ấy dành cho con.

Ôi! Chuyện đó chẳng gây bất ngờ thú vị gì cho tôi.

— Cứ nói với chị Michelle bất cứ khi nào con muốn học. – Mẹ nói tiếp.

— Con không thể đợi. – Tôi đáp. – Con muốn bắt đầu sử dụng ngay.

Nếu mà tôi biết mình sắp sửa bước vào những cơn ác mộng xấu nhất thì tôi chẳng bao giờ chịu mở cái hộp đó ra.

Tôi sẽ đợi mãi mãi!

Ôi! Ngày sinh nhật của tôi.

Đầu tiên là bộ đồ chơi hóa học. Rồi một buổi tối ở rạp ô pê ra, cuộc biểu diễn với tôi như thể kéo dài vô cùng tận.

Thậm chí ngay cả khi tên côn đồ cầm ngấp gươm vào người anh hùng thì anh ta vẫn cứ hát và hát mãi...

Còn hôm nay – một ngày sau lễ sinh nhật – tình thế xem chừng cũng chẳng tốt lành gì hơn.

Hôm nay là ngày chủ nhật. Với tôi, điều này có nghĩa là tôi nên ra bên ngoài để nô đùa. Còn với ba mẹ, thì hôm nay có nghĩa là ngày tranh thủ học. Thế có nghĩa là tôi phải học thuộc lòng các chi tiết của cuốn *Trò chơi khoa học* để chuẩn bị cho cuộc thi đấu khoa học tới.¹

Trường Trung học Shadyside đã ba năm liền đạt danh hiệu trường vô địch của bang. Có chị Michelle trong đội tuyển thì làm sao mà trường thua được cơ chứ.

Nhưng cuối năm nay, chị Michelle sẽ chuyển lên học lớp mười của trường High Shadyside nên bây giờ mọi người hy vọng rằng tôi sẽ thay chỗ chị, dẫn đội tuyển giành chức vô địch, giữ vững truyền thống của trường. Đây là lý do để tôi phải ngồi lì suốt ngày trong phòng, chúi mũi học hành.

Tôi đọc câu hỏi đầu tiên – Cái gì là sản phẩm cuối cùng của phép quang hợp?

Nhưng trước lúc có thể nghĩ ra câu trả lời thì tôi không thể tin được vì ngửi thấy một mùi hôi lan tỏa khắp phòng. Tôi sẽ phải điều tra xem là cái gì. Người ta chắc đã chết vì cái mùi ấy!

Tôi kiểm tra khắp phòng ngủ rồi ra cả hành lang. Chẳng hề có gì cả.

Ngay khi phát hiện thấy bóng chị Michelle lẩn nhanh vào bếp, tôi biết mình đã tìm ra được thủ phạm.

— Chị lại nướng bánh hạt nhân chứ gì? – Tôi hỏi. – Nhận đi, Michelle ạ!

— Đừng, đừng đụng vào! – Chị nhắc và bước ra đứng chắn phía trước, che khuất mọi thứ. – Đừng nhìn!

— Quá muộn! – Tôi bảo chị. – Em đã thấy rồi. Cháy hết cả còn gì.

— Đâu, chỉ hơi cháy xung quanh rìa thôi. – Chị nói. – Bọn bạn ở câu lạc bộ cờ vua của chị sẽ khoái lắm.

— Chị sắp sửa đầu độc các bạn của mình hay sao đấy? – Tôi hỏi. – Thậm chí kể cả chính bản thân chị nữa sao?

Có ai đó gõ cửa, Michelle ra mở. Nhưng tôi chạy nhanh hơn. Đó là Colin. Đứa bạn thân nhất của tôi đang bước vào.

— Ô, lại là cậu à? – Michelle thốt lên.

— Thì đã sao? – Colin nói. – Là em thì đã sao hả chị?

— Câu lạc bộ cờ vua của chị ấy sắp họp ở đây. – Tôi giải thích. – Chắc chị ấy hy vọng người đến là Jonathan Muller. Anh ấy là chủ tịch câu lạc bộ, chị tớ tôn sùng anh ấy mà.

— Đâu nào! – Michelle quát nhưng khuôn mặt đã đỏ bừng.

— Ồ, đúng rồi. – Tôi nói tiếp. – Cậu nên đến xem cuốn lịch bàn của chị ấy. – Tôi nhăn nhó cười với Colin. – Trang nào chị ấy cũng viết đây dòng chữ “Michelle theo – Muller”. Có nghĩa, chị ấy muốn cưới anh ta hay là gì... gì... đấy.

Colin cười ngật nghễo. Michelle quăng cái cán bột vào tôi.

— Em làm trò gì đây, ngó vào cuốn sổ của chị làm gì? – Chị hét lên. – Đây là chuyện riêng của chị, biết chưa?

Tôi ném lại cái cán bột trả chị.

— Mẹ bảo là em có thể. – Tôi nói. – Bởi vì em đã chạy vắt chân lên cổ ra khỏi cuốn sổ của chị. Hí hí.

Michelle trừng mắt nhìn tôi:

— Nếu mày kể cho bất kỳ ai thì tao sẽ giết chết mày đấy. – Chị quay sang Colin. – Cả cậu nữa, liệu cái thần hồn đó. – Chị dọa.

— Bánh nguội rồi đấy. – Colin nói. – Em có thể ăn một chiếc chứ?

Trước lúc tôi kịp ngăn lại thì Colin đã dứt một cái bánh giết người vào miệng.

— Tha lỗi cho tớ bởi tớ đang bận suy nghĩ nên... – Tôi nói.

— Chà, thật tuyệt vời! – Colin thốt lên.

— Vậy sao? – Michelle tự hào hỏi.

— Chúng ngon đến mức không thể nào tả nổi. – Colin nuốt bánh xuống. – Làm sao mà chị làm cho nó có được mùi khói than vậy?

Tôi cho Colin mời điếm.

— Thắng rồi! – Nó hét. – 2-0!

— Cút khỏi đây ngay, mấy thằng ngốc! – Michelle hét toáng lên.

— Đi thôi, Colin! – Tôi bảo. – Ta hãy xuống tầng trệt. Tớ sẽ cho cậu xem quà sinh nhật của tớ.

— Ôi! Thật tuyệt vời. – Colin thốt lên. – Tớ rất háo hức muốn xem bộ đồ trượt tuyết của cậu.

Tôi lắc đầu.

— Không phải bộ đồ ấy đâu.

— Không phải ư? – Colin thốt lên. – Nhưng ba mẹ cậu sẽ tặng cho cậu chứ?

— Ừ. – Tôi còn biết nói gì nữa.

Tôi dẫn Colin xuống cầu thang. Chester, con mèo thông minh của Michelle bám theo bọn tôi. Nó cuộn tròn trong góc nhà, nhìn chúng tôi mở bộ đồ chơi hóa học. Cái nhìn của nó như thể muốn nói: “Tôi sẽ mách Michelle. Tôi sẽ mách Michelle. Các cậu không nên mở hộp nếu không có Michelle.”

Cũng còn may mà chị tôi chưa dạy cho con mèo nói, tôi nghĩ.

Colin nhặt lên một ống nghiệm chứa đầy tinh thể màu đỏ tía.

— Cậu dự định sẽ làm gì với tất cả những thứ này?

— Tôi chưa biết. Có lẽ tôi sẽ không sử dụng chúng cho đến khi chị Michelle làm mẫu cho tôi xem. – Tôi đáp.

Tôi nghe tiếng chuông cửa reo. Các anh chị trong câu lạc bộ cờ của chị Michelle đã đến.

— Bọn mình không phải đợi chị ấy. – Colin cười. – Bọn ta sẽ thử chơi với mấy thứ này một tí xem sao. – Nó lấy một cái ống đựng dung dịch màu đỏ rồi đổ vào trong bình thí nghiệm.

— Không hay đâu. – Tôi cảnh cáo nó. – Cậu sẽ gặp rắc rối kinh khủng đây nếu như cậu chưa biết làm cái gì.

— Tôi vẫn chưa định chế tạo cái gì đâu. – Colin nói. – Có thể tôi sẽ làm một quả bom thối bé xíu.

— Tôi không biết đâu! – Tôi nói. – Ba mẹ bảo tôi đừng nghịch...

— Bọn ta sẽ cho nó nổ ở tầng trên. – Colin ngắt lời tôi. – Cậu không muốn xem cô chị mình ho sặc sụa ngay trước mặt gã trai mà chị ấy mê à?

Chuyện này chắc là vui lắm. Chỉ ít thì cuộc vui ấy cũng kéo dài cho đến lúc ba mẹ biết được.

— Cuốn chỉ dẫn ở đâu? – Colin hỏi lúc đang đưa tay lục tìm trong thùng.

— Tôi nghĩ cậu đã biết cách chơi rồi chứ! – Tôi đáp.

— Không, không, tôi không biết. – Colin thú nhận. – Nhưng cuốn chỉ dẫn thì phải luôn có sẵn trong thùng hàng.

— Ồ, đúng đây. – Tôi hồ hởi nói. – Chỉ cần tra vần *T* để tìm chữ *thối*.

Colin tìm thấy cuốn chỉ dẫn, lật ra rồi lắc đầu.

— Chẳng có trong này đâu. – Nó càu nhàu.

— Đi thôi. – Tôi nói. – Ta hãy ra ngoài tìm ai đó để hỏi.

— Khoan, hãy cứ ở lại đây cái đã. Chúng ta không cần ai bày đâu. Chế ra một cái mùi thối như thế thì chẳng khó. – Colin tuyên bố. – Chị cậu làm nó dễ ợt mà.

Tôi cười. Colin thường xuyên có thể khiến tôi cười. Đây là một trong những lý do để chúng tôi chơi thân với nhau.

Colin nặn cái ống đựng tinh thể màu đỏ tía vào dung dịch đỏ.

— Colin. Đừng làm như thế. – Tôi nhắc nhở.

Nó phớt lờ tôi.

Nó bóp cái ống thêm tí nữa.

— Colin! Cậu chưa hiểu mình đang làm gì cơ mà? – Tôi hét.

Tinh thể màu tía bắt đầu tan ra.

Tôi nhìn vào bình thí nghiệm.

— Không còn màu đỏ hay màu tía nữa rồi, Colin! Hai màu ấy bắt đầu biến mất! – Tôi hét lên. – Cậu sắp làm nổ tung ngôi nhà!

Tôi chộp vội cái bình thí nghiệm.

Tinh thể tủa tràn khỏi ống đựng, vương khắp bàn làm việc.

— Cậu không thể hòa hóa chất mà không biết rõ phản ứng của nó, Colin! Hai chất này rất có thể gây nên một tiếng nổ khủng khiếp! – Tôi hét.

—Ồ, – Colin đáp, – như vậy có nghĩa là ta không thể có bom thối nếu cậu cứ sợ ngôi nhà này nổ tung?

Tôi cười. Tôi không thể nín cười được. Như tôi đã nói lúc nãy, Colin luôn khiến tôi phải cười.

— Thôi được, thôi được. Không cần bom thối nữa. – Colin nói. – Đi chơi đi.

Chúng tôi xếp lại các chai lọ.

— Này! Cái gì thế này? – Colin hỏi khi nó cố đẩy cái ống hóa chất vào lại trong thùng.

Nó kéo ra một mẫu giấy ở dưới đáy thùng các tông.

— Ha! Ha! Thật là may quá cho cậu rồi đấy. – Nó thốt lên.

Tôi nhìn ghé qua vai nó và đọc: *Những chỉ dẫn để chế tạo một quả bom thối*. Tuyệt quá.

Lời chỉ dẫn được viết tay trên mẫu giấy màu da cam sáng bóng. Không giống như những tờ giấy màu trắng trong cuốn chỉ dẫn, nhưng quả là thật tuyệt vời.

— Ta hãy tiến hành đi thôi. – Colin giục. – Chúng ta hãy chuẩn bị mọi thứ đi.

—Ừ, làm đi. – Tôi đồng ý. Sao tôi có thể bỏ qua được cơ hội trêu tức chị Michelle?

Chúng tôi đóng hóa chất rất cẩn thận trước khi trộn chúng trong một cái bình thí nghiệm sạch sẽ.

— Ta để quả bom thối này nổ khi lên đến trên gác, – tôi bảo Colin và đưa cho nó thấy quả bom thối màu vàng đã sẵn sàng trong bình thí nghiệm.

— Ý kiến hay đấy. – Nó nói.

Chúng tôi rón rén lên cầu thang, lên vào bếp. Tôi ghé mắt nhìn vào phòng khách. Jonathan Muller đang đứng cạnh lò sưởi, nói về cuộc thi đấu sắp tới của câu lạc bộ.

Tôi thấy chị Michelle ngồi trên ghế sofa. Chị nghiêng người về phía trước, nhìn Jonathan chăm chăm. Mấy anh chị kia cũng đều dán mắt vào anh ta. Thật là hoàn hảo.

— Tiến lên, – tôi thì thào. Tôi chống tay, bò vào phòng khách, bò ra sau cái ghế dài và nấp ở đó. Colin bám theo.

— Sẵn sàng chưa? – Colin mấp máy môi hỏi, lúc đưa cái bình thí nghiệm ra.

— Sẵn sàng rồi. – Tôi đáp khẽ, tay đưa ống hóa chất ra. – Nín thở nhé.

— Thế cậu không nín thở sao? – Colin khúc khích.

Tôi cũng cười khe khẽ rồi đổ ống đựng loại bột màu vàng vào trong bình.

Chúng tôi ép sát người vào ghế dài và đợi. Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

— Người thử xem. – Tôi thì thào.

Colin đưa quả bom thối lên người rồi thở dài.

— Chẳng có mùi gì cả.

— Mấy thằng ngốc! Bọn mày đang lục sục gì sau đấy đấy? – Michelle cúi nhìn qua ghế sofa, cái nhìn lộ vẻ hoảng sợ. – Cái gì trong bình kia, Al? – Chị hỏi.

— Chẳng có gì đâu, – tôi nói dối. – Thật đấy, thề!

— Lẽ ra em không được phép sử dụng bộ đồ hóa học ấy trước khi chị bày cho cách sử dụng. – Chị quát. – Các em không nghe theo lời dặn sao?

— Nhưng bọn em đã làm theo chỉ dẫn! – Colin phân trần, tay nó đưa mẫu giấy màu da cam ra. – Quả bom thối này không nổ thì không phải lỗi của bọn em.

Cảm ơn Colin, tôi nghĩ, cảm ơn bạn rất nhiều.

— Bọn mày định đặt bom thối vào phòng họp của bọn tao đây à? – Michelle rít lên. – Cứ đợi đây, tao sẽ mách ba mẹ cho mày biết tay. Cứ chờ đó.

Colin và tôi chuồn vội vào bếp.

— Nhớ hãy để nguyên bộ đồ chơi hóa học đó. – Michelle hét với theo bọn tôi.

— Làm sao mà cậu em bạn lại nghĩ ra việc chế một quả bom thối cơ chứ? – Tôi nghe ai đó hỏi Michelle. – Cậu có chắc là cậu và nó là chị em ruột chứ?

Tôi như thể chết điếng cả người. Chơi vào hóa học gặp toàn chuyện rủi ro. Và tôi lại càng đau khổ hơn khi biết cả chị Michelle lẫn bạn chị ấy nghĩ tôi dần đến nỗi định làm một quả bom thối.

— Ta làm gì với cái này? – Colin hỏi khi hai đứa xuống đến tầng trệt.

— Quảng nó đi, tớ nghĩ thế.

— Vào sọt rác ư? – Colin hỏi.

— Không, tớ sẽ... sẽ... – Tôi cầm lấy cái bình và nhận ra mấy thứ hóa chất trong đó đang chuyển sang màu da cam óng ánh.

— Giờ thì nó phản ứng với nhau rồi đấy. – Colin nói.

Tôi ghé mũi ngửi cái bình.

— Không, không, nó chưa phản ứng. Nó vẫn chưa có mùi. – Tôi bảo Colin. Tôi đặt cái bình lên bàn.

— Chúng ta phải xếp lại bộ đồ chơi hóa học trước lúc mẹ tớ về nhà. Mẹ sẽ giận nếu biết tớ đã làm trò nghịch với nó khi không có sự trợ giúp của Michelle.

— Chị Michelle sẽ giúp cậu ngay thôi. Cậu biết chị ấy sẽ giúp mà.

Colin nói đúng. Chị ấy sẽ giúp.

Chester vẫn nằm trong góc tầng trệt. Tôi đã quên băng nó có ở đó. Nó buông một tiếng meo dài rồi đứng dậy nhảy lên bàn.

Nó tiến lại chỗ cái bình. Đuôi nó ngoe nguẩy.

— Sao mà không giải bài toán của mà đi, Chester? – Tôi hỏi. Chester bước đến gần cái bình.

— Bước ra khỏi bàn, ra khỏi bàn ngay! – Tôi đẩy con mèo và làm đổ cái bình đựng bom thối.

Dung dịch màu da cam đổ tràn ra. Nó chảy khắp bàn, đặc sệt.

Một vệt dung dịch ấy dính vào cẳng trước của con mèo.

Lông của nó dựng hết cả lên.

Nó cong lưng lại và dựng tai lên.

Nó gào lên bởi dung dịch ấy, hàm răng nhe trắng nhớn.

Rồi nó nhảy khỏi bàn, lao lên cầu thang và nấp gần cửa.

— Nhìn kìa! – Colin hoảng sợ nói. – Dung dịch kia đang tràn khắp nơi.

Colin nói đúng. Hộp chất hóa học ấy đã phủ kín bàn. Lan xuống chân bàn và bắt đầu tóa ra khắp sàn nhà.

Rồi lan tóa khắp phòng. Tôi vội vàng chạy đến bên chậu rửa bát đĩa, lấy một cuộn giấy lớn, tháo ra xé đưa cho Colin.

— Đừng để nó chạm vào cậu. – Tôi dặn. – Tớ không biết loại hóa chất này có làm hỏng da hay không.

Colin quấn giấy quanh bàn tay trái. Nó quấn dày đến nỗi trông như thể bị bó bột.

Rồi chúng tôi tấn công đám dung dịch.

Nó không thấm vào giấy như tôi đã nghĩ. Nhưng mỗi lần bị chạm đến thì nó vỡ thành những quả cầu nhỏ xíu rồi lăn đi.

— Cái chất này thật là bí ẩn! – Colin thốt lên. – Thật là bí ẩn!

— Thử làm như thế này xem. – Tôi gợi ý. Hai tay cầm hai tờ giấy quấn theo hình cái phễu, tôi xúc chúng. Nhưng chúng lại càng lăn tránh nhanh hơn.

— Tớ sẽ dọn sạch trên bàn còn cậu thì lau dưới sàn nhé. – Tôi bảo và cố tóm thêm những giọt chất lỏng màu da cam ấy.

— Chúng mình sẽ chẳng thể nào dọn sạch cái thứ này! Nó cứ chạy đi chạy lại! – Colin lại làm một cái phễu giấy khác để xúc. Nó bò trên sàn, cố xúc hết đám chất lỏng ấy đi.

— Chúng mình phải dẹp sạch! – Tôi bảo nó. – Đừng để mẹ thấy cảnh này. Đừng cho mẹ thấy! – Tôi lại gấp những cái phễu giấy lần thứ hai rồi bắt đầu tấn công hào hứng vào đám chất lỏng màu da cam ấy.

Chúng tôi đuổi theo chúng khắp phòng cho đến khi chỉ còn lại một nhúm nhỏ ở trên bàn. Nhưng nó cứ lan đi không chịu chui vào phễu. Tôi phải làm thêm phễu giấy nữa để hứng chặn đầu... Nhưng chợt tay tôi khựng lại.

— Nhìn kìa! – Colin gào lên. – Chúng ta biết làm gì với đống phễu giấy này? Quảng chúng vào toa lét ư?

Tôi nhìn xuống sàn. Cả một núi phễu giấy ngổn ngang.

— Đừng! Đừng! Chúng ta đừng làm thế. Chúng sẽ làm tắc toa lét mất. – Tôi nói.

— Thôi được, – Colin nói. – Tớ sẽ quảng chúng vào thùng rác.

— Chúng ta cũng không nên làm thế. Đến thứ năm họ mới đi đổ rác. – Tôi giảng giải. – Tớ không muốn để chuyện này lộ ra ngoài.

Mắt tôi nhìn quanh phòng. Tôi thấy một cái thùng đồ lớn. Đây là cái thùng giữ đồ lạnh mà ngày trước ba thường mang theo mỗi khi đi câu cá. Thật là tuyệt.

— Chúng ta sẽ bỏ chúng vào trong này. – Tôi nói. – Nhưng phải nhanh lên. Mẹ sắp về rồi đấy.

Tôi mở nắp thùng. Nó đã xếp đầy những túi rác mèo. Hết túi này đến túi kia... ôi mèo ơi.

— Al? Con làm gì dưới đó? Al? – Mẹ gọi xuống từ phía trên cầu thang. – Mẹ về rồi đây này.

— Cứu tớ với, Colin! – Tôi thì thào giục khi kéo mấy cái hộp nhỏ ra.

Cộc. Cộc. Cộc.

Tiếng đế giày cao gót của mẹ vọng trên cầu thang.

— Nhanh lên! Colin! Nhanh lên!

Tôi ôm cả đống giấy hình phễu, cẩn thận không để thứ dung dịch tựa bùn ấy vấy trúng.

Con mèo Chester gào lên.

— Ôi, mèo con. Làm sao thế? – Mẹ hỏi lúc đang bước xuống. – Tao đây mà. Đừng sợ.

Tiếng giày của mẹ mỗi lúc một gần hơn.

Tôi mở tung nắp thùng lạnh rồi nhét mớ giấy vào. Colin ðe xuống rồi đóng nắp lại.

Chúng tôi đã làm xong. Tôi đưa chân trái đẩy cái thùng vào dưới gầm bàn. Hú vía! Ngay khi đó mẹ đã bước vào phòng.

— Có gì vui không con? – Mẹ hỏi.

— Bọn con chỉ chơi thôi. – Tôi đáp, cố giữ giọng bình thường.

Mẹ nhìn tôi đầy nghi ngờ.

— Mẹ biết con đang sử dụng bộ đồ chơi hóa học. Thế chị Michelle đã bày con cách chơi an toàn chưa, Al?

— Chưa mẹ ạ, nhưng chị ấy sẽ dạy, – tôi nói. – Lúc các bạn cờ của chị ấy đã về.

Ồ, không! Tôi thấy một giọt dung dịch lớn hầy còn sót lại trên bàn. Tôi cúi nghiêng người qua, cố che nó. Rồi tôi đặt hờ bàn tay phải của mình lên để che.

— Mẹ thực sự không muốn con sử dụng bộ đồ chơi ấy cho đến khi con học hết các bài học về độ an toàn. – Mẹ nhắc.

Tốt. Mẹ không thấy cái chất lỏng ấy rồi.

— Vâng, thưa mẹ. – Tôi đáp. – Chúng con chỉ nhìn qua mấy cái ống đựng dung dịch thôi.

Tôi cảm thấy chỗ chất lỏng dưới tay tôi đang ấm dần lên. Rồi nó bắt đầu tràn qua các kẽ tay.

— Hãy nhớ lời mẹ dặn đây. À, nếu các con có muốn ăn bánh thì mẹ hãy còn một ít bánh sinh nhật đấy. – Mẹ nói.

Hợp chất màu da cam cứ phình thêm ra. Tôi phải dùng thêm tay trái để che nó. Tôi sẽ không đủ khả năng để che kín nếu nó cứ tiếp tục phát triển với tốc độ nhanh như thế.

— Vâng, thưa cô Sterner. – Colin nói. – Lát nữa bọn con sẽ lên ăn bánh.

Hợp chất bắt đầu bò qua bàn tay trái của tôi. *Mẹ hãy đi đi, tôi thăm van nài. Mẹ hãy lên gác đi.*

— Nhớ đấy nhé. – Mẹ nói rồi bước lên để vào bếp.

Tôi đứng im cho đến lúc tôi nghe cánh cửa tầng trệt đóng lại phía sau lưng mẹ. Rồi tôi mới nhìn xuống hai bàn tay. Hợp chất đã phủ đầy hai lòng bàn tay. Và nó sắp sửa lan đến cổ tay.

— Giúp tớ gạt chúng xuống với! – Tôi bảo Colin.

— Cái thứ này biết sinh sản, – Colin phàn nàn. Nó nhúng một cái khăn ướt rồi chùi đi chùi lại cho đến khi tay tôi sạch bong mới thôi.

Khi thức dậy vào sáng hôm sau, tôi cảm thấy thực sự mệt mỏi. Như thế suốt đêm tôi không chợp mắt được tí nào.

Tôi cố ngồi dậy, tìm quần áo. Mình nên mặc bộ đồ nào đến trường đây? Tôi thăm nghĩ. Nhưng tôi vẫn chưa thể quyết định. Cuối cùng tôi mặc một cái quần gin và chiếc sơ mi đầu tiên tôi tìm thấy trong tủ áo.

Bây giờ tôi cần phải mang tất và đi giày. Chắc mẹ đã đưa đi giặt, tôi nhớ. Nhưng mẹ để tất ở đâu cơ chứ?

Quên nó đi, tôi nghĩ, nếu không mình sẽ bị muộn. Đôi tất tôi đi hôm qua vẫn chưa quá bẩn. Chúng hãy đang ở trong giày, như thế tôi không phải mất công để lục lọi.

Tôi ngồi xuống giường, đi tất vào rồi quơ tay lấy giày.

Tôi cầm chiếc giày một lát và chăm chăm nhìn nó. Sáng nay tôi cảm thấy có chuyện gì đó thật kỳ lạ. Tại sao tôi lại cử động chậm chạp đến thế này?

Tôi xỏ chân vào giày. Tôi cảm thấy trong người khang khác. Tôi đâu có bị thương. Nhưng nó lạ lắm.

— Al, mau lên. – Mẹ gọi.

Tôi đi nốt chiếc giày kia vào và vội vàng chạy ra hành lang. Khi bước qua cửa bếp, tôi bị vấp.

Dĩ nhiên, Michelle không bỏ lỡ cơ hội ấy! Chị cười lớn đến nỗi suýt nữa tự làm mình ngộp thở.

— Buồn cười quá! – Chị cười ngật nghèo và đưa tay quệt nước mắt.

— Đừng trêu em mãi thế, Michelle! – Mẹ càu nhàu.

— Đúng đây, Michelle. – Ba nói. – Cười như thế là bất lịch sự.

— Nhưng tại đôi giày của nó! Ba mẹ nhìn giày của nó kia kìa!

— Đây là đôi giày mà em vẫn thường đi. – Tôi nói. – Nó làm sao đâu?

Ba khịt khịt mũi. Bây giờ tôi biết ba cố nín cười.

— Ôi, lạ Chúa! – Mẹ thốt lên. – Michelle nó cười là phải.

Tôi nhìn xuống giày mình, và há hốc mồm.

Chiếc giày chân trái thì lại ở bên chân phải của tôi.

Còn giày bên phải thì... à, tôi nghĩ bạn sẽ đoán nốt được phần còn lại.

— Hèn gì chúng là lạ. – Tôi lẩm bẩm. Tôi không thể ngờ mình lại đi nhầm giày. *Chỉ tại mình rất mệt*, tôi nghĩ.

Cảm thấy hơi ngốc, tôi cúi xuống tháo giày đổi chân.

— Thế em tự mình biết mặc đồ vào khi nào? – Chị Michelle giễu.

— Này, Michelle, – ba nói, – em con biết tự mặc đồ từ...

— Khi lên mười. – Michelle vẫn chưa chịu thôi.

— Lúc lên hai tuổi. – Ba nói.

— Có lẽ tốt hơn cả là để Al đi dự lớp học hè: Bước đầu tập ăn mặc – Michelle gợi ý với hàm ý châm chọc.

— Chester đã biết thêm cái gì mới chưa? – Ba hỏi, để lái Michelle ra khỏi đề tài về tôi. Michelle có thể huyên thuyên suốt ngày về sự tài ba của con mèo ấy.

Mèo Chester đang đứng cạnh lò sưởi.

— Lại đây, Chester. – Michelle gọi. – Hãy chứng tỏ cho ba thấy mèo biết làm phép cộng. Một cộng một bằng mấy?

Chester nhảy vào lòng Michelle và nằm xuống.

— Nào, Chester! – Michelle có vẻ sốt ruột. – Một cộng một bằng mấy nào?

Chester không nhúc nhích.

— Ba sẽ cho nó một hộp thức ăn mèo. – Ba gợi ý. – Cái ấy sẽ khiến nó chịu suy nghĩ.

Ba đẩy cái hộp đã mở nắp về phía Chester.

— Nào, Chester, – ba nói, – hãy cho biết đáp số đi!

Chester vẫn nằm yên.

— Con không hiểu nó có chuyện gì. – Michelle lo lắng nói.

— Chắc nó không đói. – Ba an ủi chị.

Có thể Chester không đói nhưng tôi đói lắm. Đói và đã muộn học đến nơi rồi.

Tôi xúc vội mấy thìa thịt băm và ăn nhanh một mẩu bánh mì rồi chớp lấy cặp lao ra cửa.

— Con chào ba mẹ ạ! – Tôi hét khi đang chạy. Chúng tôi sống cách trường Trung Học Shadyside chỉ hai dãy nhà. Tôi cứ cắm đầu chạy để đến trường trước lúc chuông reo.

Một cô gái có mái tóc đỏ, xoắn tít đang hối hả chạy lên bậc tam cấp phía trước mặt tôi.

— Chào, Al! – Tôi hét.

Bạn ấy nhìn liếc qua vai rồi hét chào tôi.

— Chào, Al!

Tên tôi là Albert, dĩ nhiên, còn tên của bạn ấy là Alix. Nhưng bọn nhóc chúng tôi cứ vờ như bọn tôi trùng tên. Năm nay, chúng tôi sẽ cùng tham gia đội tuyển đi thi Đố vui khoa học.

— Cậu biết Louis Pasteur sinh năm nào không? – Tôi hỏi.

— 1822. – Bạn ấy đáp nhanh. – Thế cậu biết thành phần hóa học của nước là gì?

Tôi buột miệng nói ngay ý tưởng xuất hiện trong đầu mình.

— Bơ thực vật và nước quả đông.

Bạn ấy cười ngặt nghẽo.

— Thế cậu nghĩ bọn mình sẽ giành thắng lợi không? – Tôi hỏi.

— Cậu đang đùa chơi đấy chứ? – Alix lại cười.

— Chúng ta là đội chiến thắng! Không thể nào thua!

Chúng tôi cùng chạy dọc hành lang và lao vọt vào lớp ngay đúng lúc chuông reo.

— Ôiii! Alvinnn. Cậu suýt trễ vì sự chậm chạp của mình rồi đấy. – Eric Rice thì thào.

Eric thích gọi tôi là Alvin bởi hãnh nghĩ nếu bị gọi như thế, tôi sẽ nổi đóa. Eric cứ trêu tôi mãi.

Nhưng nó cũng là một cậu hay châm chọc nhất khối sáu. Nó ngồi ngay đằng sau tôi. Tôi thường cố gắng tránh trêu chòng nó.

— Em nào đã học thuộc bài rồi nhỉ? – Cô Scott, giáo viên của chúng tôi, hỏi.

Tất cả lớp đều đưa tay. Kể cả Eric, dẫu cho nhiều hôm nó không học thuộc bài.

Tôi cũng đưa tay lên. Ngay cả những khi tôi biết mình chưa kịp nhớ hết những gì lẽ ra là phải học thuộc.

— Em nào có thể nói cho cô biết thủ đô của Peru là gì? – Cô Scott nhìn quanh lớp hỏi.

Như thường lệ, Cóc nhanh nhẩu đưa tay lên. Chúng tôi đều gọi nó là Cóc – cả các thầy giáo cũng thế. Đến nỗi chẳng còn ai nhớ đến cái tên cha sinh mẹ đẻ của nó nữa. Nó là một thành viên của đội tuyển Đố vui khoa học mà tôi và Alix đang phải đấu lại.

Một con ruồi đáp xuống bàn tôi. Tôi nhìn thấy nó đưa mấy cái chân trước lên gãi gãi đầu.

— Cô mời em Melanie trả lời! – Cô Scott gọi.

— Thưa cô đó là Lima, có phải không ạ? – Melanie đáp.

— Em đang trả lời cô hay hỏi cô đây? – Cô Scott hỏi.

— Thưa cô, à à... – Melanie lúng túng.

Tôi thì nghĩ đèn chú ruồi vừa đậu xuống bàn. Đối với nó, tôi nghĩ cái bàn học của tôi như thể một hoang mạc khổng lồ, tôi ước giá mà mình có mẫu bánh để cho nó.

— Melanie ạ, em nói đúng. – Cô Scott nói. – Thủ đô của Peru là Lima.

— Chà, con bé ấy mới hên làm sao. – Eric thì thầm.

Cái gì vậy? Tôi nghe Eric nói mà chẳng hiểu gì cả.

— Eric, – cô Scott gọi. – em có định bổ sung thêm cho bạn gì không?

— Thưa cô không ạ. – Eric đáp.

— Được, bây giờ em cho cả lớp biết tên thủ đô nước Brazil? – Cô Scott mời Eric.

Cả lớp im phăng phắc đợi câu trả lời của cậu ta.

Tôi nhìn ra cửa sổ và thấy mấy chú nhóc đang chơi bóng bên ngoài. Tôi rất thích chơi bóng.

— Thủ đô của Brazil là gì, em Eric? – Cô Scott nhắc lại câu hỏi.

— Thưa cô, trả lời luôn ạ? – Eric hỏi lại về mặt lơ ngơ.

— Tất nhiên rồi, em trả lời ngay đi. – Cô Scott giục. – Năm học sắp kết thúc vào tháng sáu rồi. Cô không thể chờ em lâu nữa...

Mọi người trong lớp cười vang.

Dĩ nhiên là trừ Eric.

Tôi lại nhìn ra cửa sổ. Thăng nhóc mặc may ô vàng sẽ chuẩn bị hét lên đây, tôi nghĩ. Nó hơi chậm với môn bóng bầu dục này.

— Eric, mời em cho biết, tên thủ đô nước Brazil.

— Vâng, thưa cô em đang nhớ lại... – Eric nói chậm rãi.

— Em đã học tên thủ đô của các nước ấy vào ngày nghỉ cuối tuần, có phải không?

— Vâng. – Eric đáp. – Xin cô nhắc lại tên của quốc gia ấy.

Cả lớp lại cười ồ lên.

— Eric, nếu em không học vào cuối tuần thì sau buổi học này cô đề nghị em ở lại đây học. – Cô Scott nói.

— Chiều nay em tham gia đấu bóng chày. – Eric nói. – Cô đừng bắt em ở lại sau giờ học muộn quá ạ.

Bóng chày cũng là một môn thể thao hấp dẫn, tôi nghĩ. *Mình khoái loại nào hơn, bóng bầu dục hay bóng chày?*

— Học tập là trên hết. – Cô Scott nói. – Em hiểu nội quy chứ, Eric?

Có tiếng gõ cửa, rồi thầy hiệu trưởng Emerson xuất hiện.

— Xin lỗi các em. – Cô Scott nói. – Tôi sẽ quay lại ngay.

Ngay khi cô Scott bước ra hành lang, Eric quay sang tôi.

— Này Al, câu trả lời là gì mà? – Nó hỏi.

— Hả? Trả lời cái gì?

— Thủ đô của Brazil ấy, đồ ngốc. – Eric nói. – Cậu không lắng nghe sao?

— Cậu nghĩ là sắp có một trận đấu bóng chày phải không? – Tôi hỏi.

— Nói đi, Sterner! Eric giục. – Thủ đô của Brazil là gì?

— Xúc xích nóng. – Tôi nói.

— Cậu đang nói gì vậy? – Tôi hỏi.

— Tớ chỉ đang nghĩ về món xúc xích nóng ở cạnh sân bóng chày thì ngon hơn ở bất kì một nơi nào khác. Cậu có biết tại sao không? – Tôi hỏi.

— Hãy nói cho tớ tên thủ đô Brazil đi! Nói đi! – Eric nói.

Tôi nhìn thấy mấy mạch máu nhỏ đang giật giật trên thái dương của nó.

— Ồ, đấy là Cleveland. – Tôi thì thào ngay khi cô Scott đặt chân vào phòng.

— Thế nào Eric? – Cô Scott hỏi. – Thủ đô của Brazil là gì?

— Thưa cô là Cleveland. – Eric đáp.

Cả lớp phá lên cười. Thậm chí ngay cả cô Scott cũng phải cố hết sức để giữ nghiêm nét mặt.

Cleveland, tôi nghĩ. Tại sao mình lại đi nói Cleveland nhỉ?

— Eric, em nên thu xếp để ở lại sau buổi học. Cô thấy làm em đã làm mất nhiều thì giờ của lớp rồi đó. – Cô Scott nói.

— Cleveland không phải là thủ đô của Brazil sao? – Eric từ từ hỏi.

— Cleveland ở Ohio, – cô Scott nói. – và nó cũng chẳng phải là thủ phủ của chỗ đó đâu.

Tôi cảm thấy hơi thở nóng hôi của Eric phả vào tai tôi.

— Tao sẽ cho mày biết tay về chuyện này, Sterner. – Eric thì thầm. – Tao sẽ cho mày biết tay!

Ngay khi tiếng chuông kết thúc buổi học vang lên, tôi nhảy vọt ra khỏi ghế, chạy vụt ra cửa.

Tôi biết cô Scott sẽ giữ Eric lại khi tan trường. Nhưng tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội. Tôi muốn về nhà – khóa trái cửa phòng lại – trước khi hẳn được cô Scott cho về.

Tôi chạy dọc hành lang, ra cửa trước, chạy xuống cầu thang, cứ thế tôi cầm đầu cầm cổ chạy miết.

Lời đe dọa của Eric cứ vang vọng bên tai tôi. “Tao sẽ cho mày biết tay về vụ này, Sterner. Tao sẽ cho mày biết tay.”

Rồi tôi biết hẳn sẽ thực hiện.

Trong giờ toán, hẳn chuyển cho tôi một mẫu giấy vẽ hình bộ xương của tôi và kế hoạch hẳn sẽ thực hiện để trả đũa tôi.

Tôi nhớ lại mẫu giấy và chạy nhanh hơn. Tôi vượt qua ba dãy nhà, bốn dãy nhà rồi năm.

Lồng ngực tôi bồng rập. Chân tôi nhức nhối. Nhưng tôi biết tôi sẽ gặp rắc rối nếu để Eric tóm được.

Tôi chạy qua thêm một dãy nhà nữa, và thấy đèn đỏ. Tôi liếc nhìn lại phía sau trong lúc đợi đèn xanh.

Không thấy Eric.

Ngay khi đèn xanh xuất hiện, tôi lao qua đường. Rồi tôi dừng lại.

Từ từ đã. Suốt chặng đường từ trường về nhà tôi đâu có đèn giao thông. Tôi nhìn quanh.

Hoàn toàn xa lạ. Tôi không biết mình đang đứng ở đâu.

Thật khó có thể hình dung nổi, tôi nghĩ. Cả đời mình đã sống ở Shadyside mà chưa hề thấy quang cảnh nào như thế này.

Tôi nhìn lên biển hiệu đường: *Phố Fear!*

Tôi biết cái tên ấy. Bất kì ai ở Shadyside cũng biết cái tên ấy. Nhưng tôi không thể nhớ là mình đã từng đến phố này hay chưa.

Tôi đi qua hết nhà lại đến nhà. Cái thì thật to lớn và đẹp. Những nhà khác thì nhỏ và sắp hỏng. Nhưng tôi chẳng thấy cái nào quen cả.

Đừng sợ, tôi thăm nhủ. Mình chỉ cách xa nhà mình đôi ba dãy nhà thôi.

Tôi nhìn hai lối rẽ, mình nên đi lối nào? Nếu tôi chọn sai đường thì chắc tôi sẽ chạy luôn tới chỗ Eric.

Tôi lại bắt đầu chạy. Tôi không biết hướng mình đang chạy. Nhưng khi chạy tôi cảm thấy an tâm hơn.

Bốn dãy nhà. Năm dãy nhà. Sáu dãy. Bảy dãy. Tám... Tôi chạy cho đến khi không còn một ngôi nhà nào nữa rồi tôi gặp một ngõ cụt.

Hay là tôi quay trở lại hoặc là chạy vào rừng Fear. Tôi biết nếu quay lại thì tôi sẽ rơi vào tay Eric.

Thế là tôi chọn khu rừng. Nó khó lòng tìm được tôi ở đó.

Tôi len qua các thân cây. Chúng cao vút và mọc ken dày vào nhau. Ánh sáng hầu như khó có thể xuyên qua những tán lá rậm rì của chúng. Càng đi sâu vào rừng tôi thấy không gian càng tối tăm hơn.

Bây giờ đã muộn, có lẽ là lúc Eric rời khỏi trường. Tôi nghĩ thế.

Tôi nghe có tiếng ào ào phía sau lưng. “Ồi, dừng!” Tôi nghĩ. “Đấy là Eric. Hẳn đang tìm tôi. Tôi là con mồi để hắn trêu chọc đây.”

Tôi lao vụt qua cụm cây, mất thăng bằng. Chân tôi lừng lơ trong không trung.

Tôi bay trong không trung, bay vào vùng không có cây cối, và, *rầm!* Chân tôi đáp xuống, nước ngập quá đầu gối. Tôi đã bị rơi xuống hồ: hồ Fear.

Giày tôi sưng nước. Chân tôi lạnh tê.

Tôi bì bõm lội lên bờ, cố thoát ra khỏi hồ nước lạnh càng nhanh càng tốt. Tôi phải tiếp tục chạy – đôi giày sưng nước cũng mặc kệ nó. Đôi chân

lạnh cóng cũng chẳng hề gì. Không có gì có thể ngăn cản tôi chạy bởi lẽ nếu tóm được tôi thì Eric sẽ đào hố chôn tôi xuống đất mất.

Tôi nghe tiếng bước chân.

Tôi chạy nhanh hơn rồi lại càng nhanh hơn, nhưng tiếng chân ấy vẫn cứ bám riết lấy tôi. Tôi chạy sai hết độ dài của bước chân. Giày tôi ọc ạch khi tôi chạy.

Nhưng Eric cũng chạy nhanh.

Hắn chụp lấy vai tôi và xoay người tôi lại.

— Này, cậu chạy đi đâu đấy?

Không phải Eric mà là Colin.

— Colin! Cậu phải giúp tớ mau! – Tôi thét lớn. – Tớ bị lạc đường mất rồi và tớ phải trở về nhà trước khi Eric tìm được tớ.

Colin cười cười nhìn tôi.

— Từ đây, chúng ta có thể nhìn thấy nhà cậu. – Nó quay người tôi lại rồi chỉ tay.

Nó nói đúng. Từ nơi bọn tôi đang đứng, tôi có thể nhìn thấy Phố Làng. Tôi sống ở Phố Làng mà.

Tôi cảm thấy mình như thể một thằng ngốc. Làm sao mà tôi lại sợ đến mức có thể mất cả tự chủ.

— Cám ơn cậu. – Tôi nói với Colin. – Nhưng cậu làm gì ở đây?

— Tớ nhìn thấy cậu ra khỏi trường bèn bám theo. Nhưng cậu lại chạy nhanh quá. Cậu không nghe tiếng tớ gọi hay sao?

— Không. – Tôi thừa nhận. – Tớ chỉ mãi chạy lo lẫn trốn trước lúc bị Eric tìm thấy.

Hai đứa đi về nhà, không mở miệng nói vì quá mệt.

— Cậu có vào nhà tớ chơi không? – Tôi hỏi khi hai đứa đứng trước cửa.

— Không, – nó nói. – Tớ phải về nhà. Anh tớ và tớ đang thu một băng vi đê ô bằng cái máy mới của ba tớ. Hẹn gặp cậu tại trường vào sáng mai.

Nói rồi, Colin đi về nhà.

— Thôi được, tạm biệt. – Tôi nói rồi vội lẫn ngay vào nhà. Thế là thoát Eric rồi.

Tôi thấy chị Michelle đang ngồi bên bàn trong bếp. Cuốn sách toán được mở ra trước mặt nhưng chị không đọc. Chị đang nhìn ra ngoài trời, vào cõi xa xăm.

— Chester có chuyện gì lạ lắm. – Michelle thông báo. – Nó không còn như trước. Nó không nhớ cách sử dụng cái mở đồ hộp bằng điện. Nó còn đợi cả chị bật ti vi cho nó xem nữa chứ.

— Thật thế sao? Có lẽ là nó lười đấy? – Tôi bảo chị.

— Không phải đâu Al, – chị nói. – Em không biết đâu. Có chuyện gì đó thật kỳ lạ đã xảy ra với nó. Nó không còn nhận ra các ngày trong tuần. Nó quên cách báo giờ. Nó còn không thể đếm được nữa! – Chị rên rỉ. – Hôm qua đã có chuyện gì đó. Chị biết mà. Nhưng chị chỉ biết mỗi thế thôi.

— Chị nghĩ chuyện gì khiến nó trở thành như vậy? – Tôi hỏi.

— Bởi vì trước ngày hôm qua nó hãy còn bình thường.

Tôi cuộc là chẳng có người thứ hai nào trong cả cái trường này, hay cả hành tinh này nữa, lại có một người đi lo lắng cho con mèo của mình như Michelle.

Michelle lại buồn bã nhìn ra ngoài, cố tìm ra nguyên nhân nào đã làm hại con mèo của mình.

— Này Tubby! – Tôi gọi lớn. – Tao đã về rồi này. Lại đây. Tubby! – Tôi nghe tiếng Tubby lao xuống hành lang vào phòng khách.

— Tubby! Tao ở đây, trong bếp nè. – Tôi gọi.

Tubby xông ngay vào.

— Chó của em điên quá, nó không thể nhận ra chủ mình ở phòng khách hay ở bếp để khỏi bị lạc. – Michelle nói.

— Vâng, nó thế đấy. – Tôi lấy cái bát ăn của nó, đổ vào ít xúp chó rồi lắc đều.

Tubby đứng đực ra trong bếp.

— Nhìn thấy chứ? – Tôi hỏi.

Chị tôi chê:

— Vớ vẩn, phát hiện ra cái bát của mình thì có gì là giỏi. Thậm chí một chú cá cảnh có bộ óc nhỏ xíu cũng có thể tìm ra nơi để thức ăn cho nó.

— Đi thôi, Tubby! Ta không cần phải nghe những lời ấy. Ta hãy ra ngoài chơi thôi. – Tôi đi về phía cửa xoay và bị cộc đầu vào kính.

Tubby bám sát bên chân tôi.

Tôi hi vọng chị Michelle không phát hiện ra cái chuyện vụng về, cộc đầu của tôi.

— Này, Al... – Michelle nói.

Chị ấy đã thấy rồi.

— Em cố thử mở lại cánh cửa xem nào.

— Ha, ha. – Tôi bật cười.

— Em cũng sắp dần ra như con mèo Chester của chị rồi! – Chị thốt lên.
– Nào, làm tính nhẩm, Al – một cộng một bằng mấy?

Tôi không buồn trả lời. Tôi mở cửa và kéo Tubby ra vườn với tôi.

Tôi ngồi xuống cỏ. Tubby nằm bên cạnh.

Điều Michelle nói để trêu tức tôi vừa rồi không phải là cách chị thường nói để trêu tôi và Tubby.

Không, đây chắc là điều chị nói với con mèo. Nhưng nó lại khiến tôi suy nghĩ. Tôi phải nghĩ ra hàm ý gì của những lời nói đó, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra.

Mèo Chester đang hóa dần. Phải chị nói thế không nhỉ? Không, chị bảo mình cũng sắp sửa dần như Chester. Tại sao mình và Chester lại hóa dần cùng một lúc nhỉ?

Chắc là có chuyện gì rồi. Tôi lờ mờ nhận ra nhưng chưa thể thấy rõ. Hôm qua chuyện gì đó đã xảy ra với Chester. Michelle không phải nói vậy chứ?

Hôm qua là sinh nhật của tôi có phải không? Cái gì đã xảy ra vào ngày sinh nhật của tôi? Vỡ ô pê ra chẳng? Không, nó không phải là ngày hôm qua. Không, sinh nhật của tôi là ngày trước hôm qua kia. Cái gì nhỉ? Chuyện gì đó đã xảy ra sau hôm sinh nhật tôi.

Hôm qua có chuyện gì nhỉ? Tôi nhớ mình đã ngửi phải một cái mùi hôi khủng khiếp, mùi bánh rán của Michelle. Đúng là nó rồi! Cái mùi hôi ấy đã tác động đến não của tôi.

Nhưng hãy đợi đã. Tôi không ăn một cái nào. Chester thì không bao giờ ăn bánh rán rồi. Colin đã ăn một cái. Nhưng nó lại không đàn hơn trước, chỉ ít là tôi nghĩ như thế.

Colin đã bình luận về cái bánh. Nhưng nó chẳng hề gì. Nó lại muốn làm một quả bom thối.

Có phải quả bom thối làm tôi đàn độn không? Bằng cách nào? Nhưng nó không nổ. Đây là một tai họa. Nó chỉ sản sinh ra rất nhiều hạt chất lỏng màu da cam bí ẩn.

Tất cả các ý nghĩ ấy đã khiến tim tôi quặn đau. Tôi cảm giác như thế nào tôi đang biến thành hợp chất màu da cam kia.

Hợp chất màu da cam.

Hợp chất màu da cam bí ẩn.

Tay tôi đã chạm phải chúng.

Chân mèo Chester cũng chạm phải chúng.

Thôi. Đúng rồi! Chester và tôi cùng trở nên đàn độn. Nó đụng hợp chất nên bây giờ nó không thể đếm. Tôi chạm phải hợp chất nên tôi cho rằng Cleveland là ở Brazil.

Hợp chất làm chúng tôi đàn độn.

Tôi quyết định là phải kể cho Colin nghe. Để nhắc nhở nó.

Tôi quay vào nhà, lần này không cộc đầu vào kính. Tôi chạy đến phòng ba mẹ để sử dụng điện thoại. Tôi không muốn Michelle nghe lỏm điện thoại

của tôi.

Sau ba lần, tôi mới gọi đúng số phôn của Colin.

— Tại hợp chất màu da cam đấy. – Tôi nói khi nó nhắc tai nghe.

— Cái gì? – Colin hỏi.

— Hợp chất màu da cam. – Tôi đáp. Tại sao nó lại không hiểu ý mình cơ chứ! – Hợp chất màu da cam đã khiến tớ bị đần.

— Ôi chao! – Colin thốt lên. – Ai bảo cậu đần? Cậu không đần đâu.

— Không, tớ đần. Tớ nghĩ là tớ đần.

— Ừ, bây giờ nghe cậu có vẻ đần thật đấy. – Colin nói.

— Sao lại không! – Tôi cảm thấy nhẹ nhõm, ít ra tôi cũng đã đoán đúng. – Nghe này, – tôi bảo Colin. – Chester giẫm chân vào hợp chất. Còn tớ thì chạm tay vào.

— Thì đã sao nào? – Colin hỏi.

— Vậy nên bây giờ Chester đần như Tubby. Và tớ thì quên bég cả đường từ trường về nhà. Tớ còn đâm đầu cả vào kính cửa, tớ không thể nhớ số điện thoại của cậu. Tớ bị đần! Colin à! Tớ đần thật đấy. Chester và tớ cùng nhau đần. Tất cả chỉ tại hợp chất màu da cam.

— Tại sao mấy cái hạt chất lỏng màu da cam ấy có thể làm chuyện đó được? – Colin hỏi.

— Tớ không biết! Làm sao tớ biết được cơ chứ. Nó đã khiến tớ ngu đần rồi!

— Thôi được! Thôi được! – Colin cố xoa dịu tôi. – Tớ có ý kiến này. Hãy xuống tầng trệt và nhìn vào thùng lạnh. Nhìn kỹ mớ hợp chất màu da cam. Cậu sẽ thấy. Hợp chất màu da cam chỉ là... hợp chất màu da cam. Nó chẳng làm hại gì được cậu đâu.

— Ngộ nhờ nó có thể thì sao? – Tôi hỏi. – Ngộ nhờ...

— Cứ làm theo lời tớ đi đã. – Colin bảo tôi.

Tôi bỏ điện thoại xuống rồi đi xuống tầng trệt. Colin nói đúng. Tôi phải nhìn hợp chất màu da cam. Phải thấy là nó vô hại. Nó chỉ là thứ đồ chơi để giúp tôi vui hơn.

Tôi mở cửa tầng trệt và từ từ bước xuống cầu thang. Tôi nhìn thấy cái thùng lạnh bên dưới bàn, ngay nơi tôi đã để nó.

Tôi hé mở nắp thùng và nín thở.

Một giọt hợp chất to lớn đang đè trên đỉnh của những cái phểu giấy.

Như thế những quả bóng nhỏ mà chúng tôi đã gom lại, bây giờ kết thành một khối hợp chất to lớn, tựa một quả cầu khổng lồ.

Nó lấp lánh.

Tôi mở nắp cao thêm tí nữa, và thấy quả cầu ấy có mạch máu. Những mạch máu! Phập phồng, những mạch máu đang đập!

Tôi bắt đầu đẩy nắp xuống thì cả khối hợp chất ấy bắt đầu nổi bong bóng lên bề mặt. Một bong bóng nhỏ ngoi lên và nổ cái bốp. Rồi một cái nữa, một cái nữa.

Bong bóng. *Bup*. Bong bóng. *Bup*.

Thêm nhiều cái nữa hiện lên và nổ tung.

Lát sau, không hề có dấu hiệu báo trước, một quả bong bóng khổng lồ ngoi lên mặt. Nó đẩy cái nắp lên cao.

Tôi tì người đè xuống. Giọt hợp chất kỳ quái này, đừng phình ra nữa. Nhưng đã quá muộn.

Doàng!

Quả bóng màu da cam không lồ nổ tung. Một vệt hóa chất dính vào mặt tôi.

Nó chảy xuống mắt, xuống mũi, xuống má. Nó đọng lủng lẳng dưới cằm tôi như một khối bùn nhão nhoét.

— Ôi, đừng. – Tôi rên rỉ. Bây giờ thì tôi sắp đần thật rồi.

Tôi phải rửa sạch ngay cái hợp chất khủng khiếp ấy ra khỏi mặt, trước khi nó kịp biến tôi thành kẻ đần độn.

Tôi cúi xuống cái tủ bên dưới chậu rửa mặt. Không còn giấy vệ sinh nữa. Hôm qua bọn tôi đã sử dụng hết cả rồi.

Tôi cởi nhanh áo sơ mi, cọ mạnh lên mặt. Bây giờ, hợp chất ấy ấm hơn. Ấm và dính cứng. Tôi không thể nào chùi nó đi được.

Tôi cứ bặm môi cọ đi cọ lại. Ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi nuốt phải một ít hợp chất ấy vào bụng? Dĩ nhiên là tôi sẽ không nuốt. Không đời nào.

Mặt tôi đỏ bừng và đau buốt khi tôi cọ xát. Nhưng tôi cứ tiếp tục cho đến khi lau sạch mới thôi.

Tôi nhét áo sơ mi vào thùng lạnh và đóng sập nắp xuống. Rồi tôi lên cầu thang, bước vội theo hành lang vào buồng tắm mà tôi và chị Michelle sử dụng chung. Tôi phải soi gương để biết chắc là không có tí hóa chất nào sót lại trên mặt.

Tôi khóa cửa buồng tắm. Tôi ghé mặt thật sát vào gương, cố phát hiện ra bóng dáng của một hạt hợp chất màu da cam còn sót lại.

Tôi không tìm thấy. Dẫu chỉ là một vệt bé tí ti. Nhưng nếu ngộ nhờ có mấy giọt bắn vào tai tôi thì sao? Và nếu tôi không thể phát hiện được thì

sao?

Tôi hình dung vệt hợp chất ấy sẽ lan qua tai, bò lên não! Tôi sẽ là thằng đàn hoàn toàn. Trời ơi! Tôi phải kể hết mọi chuyện cho ba mẹ, vì đây là vấn đề nghiêm trọng.

Tôi biết ba mẹ sẽ tức giận. Thậm chí tôi cũng chẳng dám tưởng tượng hình phạt mình sẽ nhận. Có lẽ tôi bị kiểm soát chặt chẽ cho đến khi học xong đại học, nếu tôi học đại học. Nhưng có lẽ lúc ấy tôi lại quá đàn độn để có thể thi đỗ.

Tôi không còn đường lựa chọn. Tôi phải kể cho ba mẹ. Tôi cần sự giúp đỡ. Ba mẹ là những nhà thông thái. Họ là những nhà nghiên cứu. Có thể ba mẹ sẽ tìm ra cách cứu tôi thoát khỏi cuộc sống đàn độn.

Lòng tôi đau như cắt khi tôi đi đến phòng khách gặp ba mẹ. Hai người đang ngồi trên ghế sofa đọc tạp chí khoa học.

Tôi hít một hơi thở dài.

— Thưa ba mẹ, con có chuyện muốn nói với ba mẹ. – Tôi run giọng nói.

— Có chuyện gì đấy, con? – Mẹ lo lắng hỏi. – Trông con tái mét kia kìa!

— Chuyện về cái hợp chất kỳ quái ấy. – Tôi bắt đầu nói. – Chester và con đã chạm phải nó. Đây là nguyên nhân tại sao...

Ba đặt tờ *Sinh học ngày nay* xuống.

— Hợp chất à? – Ba hỏi. – Hợp chất gì vậy?

— Mèo Chester đã giẫm phải nó. – Tôi nói. – Nó còn bị đổ cả lên bàn ở dưới tầng trệt nữa. Thế là con đã chạm phải nó.

Ba mẹ nhìn nhau. Tôi có thể nói là họ bối rối.

Tôi hiểu mình chưa giải thích rõ vụ việc. Nhưng đầu óc tôi cũng đã rối tung cả lên. Tôi khó có thể tư duy mạch lạc về mọi thứ.

— Vậy thì cái hợp chất ấy từ đâu ra? – Mẹ hỏi.

Tôi lưỡng lự. *Hãy nói đi, tôi thầm nhủ. Mình phải kể cho ba mẹ nghe. Chỉ có ba mẹ mới có thể giúp được mình.*

Tôi mở miệng định nói thì chuông cửa reo.

— Con sẽ nhận! – Michelle hét lên từ trong bếp.

Tôi lại chuẩn bị nói thì Michelle lại hét lên.

Mẹ đứng dậy.

— Chuyện gì vậy? – Mẹ quát. – Có chuyện gì vậy?

Michelle bước vào phòng khách và nói:

— Đây là bức thư của Viện Kỹ Nghệ Eastland nhận con vào học.

Tôi không cần phải hỏi về sự kiện ấy bởi Viện Kỹ Nghệ Eastland hàng năm đều tổ chức thi cho các trường trung học trên toàn quốc. Nếu bạn có trí tuệ và có kiến thức thì bạn sẽ được nhận vào học. Dĩ nhiên chị Michelle đã được nhận.

Chị xé phong bì thư. Ba mẹ đi về phía chị, ghé đọc qua vai.

— Con đỗ rồi, con yêu quý! – Mẹ thốt lên. – Con đỗ rồi!

— Đỗ đầu! – Ba nói. – Ba mẹ rất tự hào về con!

— Ba! Mẹ! – Tôi nhắc. – Con cần phải nói chuyện với ba, mẹ, ngay bây giờ, về hợp chất màu da cam ấy.

— Sao con không chúc mừng chị đi? – Mẹ hỏi khi đọc lại lá thư.

— Xin chúc mừng. – Tôi lầm bầm. Michelle không buồn đáp lại.

— Con đang rất muốn nói cho ba mẹ nghe một chuyện cực kỳ quan trọng. – Tôi nhấn mạnh. – Ba mẹ phải nghe con nói. Cái hợp chất ấy đã khiến con và Chester có những hành động khác ngày thường.

— Các con có biết ba đang nghĩ gì không? – Ba hỏi.

Vâng! Tôi nghĩ. Ba sắp sửa giúp tôi!

— Anh nghĩ gì vậy? – Mẹ hỏi.

— Anh nghĩ chúng ta nên tổ chức liên hoan. – Ba tuyên bố. – Chúng ta hãy đến nơi nào thực sự vui vẻ để ăn tối. Đây là buổi tối dành cho Michelle.

Cám ơn ba nhiều, tôi nghĩ.

Tôi kéo tay mẹ.

— Đây là vấn đề sống còn đấy mẹ ạ! – Tôi rên rỉ. – Con đã nghịch với bộ đồ chơi hóa học và...

Cả ba lẫn mẹ đều quay sang nhìn tôi.

— Con đã chơi bộ đồ chơi ấy à? – Mẹ hỏi.

— Trước khi chị Michelle bày cho cách chơi an toàn phải không? – Ba hỏi.

Tôi khẽ gật đầu.

— Bây giờ hộp chất màu da cam ấy đã ở trong thùng lạnh và...

Mẹ quay sang ba.

— Chúng ta đừng làm hỏng buổi tối mừng Michelle. – Mẹ nói.

— Ba mẹ sẽ nói chuyện này vào sáng mai. – Ba bảo tôi.

— Nhưng đến sáng mai thì con sẽ bị đần hơn. – Tôi phản đối.

— Đần hơn ư? Đần hơn cái việc sử dụng bộ đồ chơi hóa học mà chưa được phép sao? Mẹ không nghĩ thế đâu. – Mẹ quát.

— Đi lấy áo khoác đi Michelle. – Ba nói. – À, ngày mai ta sẽ nói chuyện này.

Tôi thở dài.

Có lẽ việc đi đến nhà hàng sẽ giúp tôi nguôi ngoai đi cái chuyện hộp chất màu da cam. Hơn thế nữa, đi đánh chén là việc mà tôi lúc nào cũng sẵn sàng hưởng ứng.

— Con sẽ xuống ngay. – Tôi nói. – Con để áo khoác ở trong phòng.

— À, – ba gọi với theo. – Ngày kia là ngày thi đấu Đố vui khoa học rồi đó.

— Vâng, thưa ba. – Tôi lí nhí nói.

— Con có biết tại sao chị Michelle lại giành thắng lợi không? – Ba hỏi.
– Bằng cách học hành chăm chỉ và hy sinh tất cả cho khoa học.

Michelle đã lấy áo khoác ra và đứng bên cạnh ba, tự hào nhìn tôi. Trông chị càng dễ thương hơn sau khi nhận được tin ấy.

— Có lẽ con nên ở nhà. – Ba nói. – Một mình con, một tòa nhà mênh mông. Đây là môi trường tốt để con học hành giỏi.

— Nhưng con còn phải ăn nữa chứ! Tôi hỏi!

— Con có thể hâm lại mấy món ở trên bếp ấy. Mẹ nói.

— Nhưng, mẹ ơi... – Tôi dừng lại và lắc đầu. Tôi chẳng có cách nào để lay chuyển quyết định của ba mẹ. Tôi hiểu rõ điều đó.

— Tạm biệt. – Tôi lau bầu khi ba người bước ra cửa.

Tôi buông người xuống ghế sofa. Bây giờ tôi phải làm gì? Rõ ràng là ba mẹ không chịu giúp tôi.

Mèo Chester phóng vào phòng khách. Nó nhảy vào lòng tôi và bắt đầu *pờ... rừ... pờ... rừ... ừ...*

Giờ thì nó mền tôi hơn bởi lẽ tôi cũng thuộc loại đàn độn như nó.

Tôi gãi gãi cằm nó.

— Ta làm gì bây giờ hả Chester? Tao nghĩ mày cũng không biết.

Chó Tubby cũng chạy vào phòng và nhảy lên ghế sofa, ngồi xuống bên cạnh tôi.

— Tao biết là mày cũng chẳng biết phải làm gì, đúng không hả anh bạn Tubby?

Tôi thở dài và nhắm mắt lại. Tôi tưởng tượng não tôi bị hợp chất màu da cam lấp đầy.

— Ốiii! – Tôi hét. Sợ quá! Chester nhảy khỏi lòng tôi. Tubby thì dựng tai lên.

Tôi phải ngăn cái hợp chất ấy lại. Tôi không thể cứ ngồi mãi đây suốt đêm và để mình cứ bị dần thêm.

Tôi nghĩ ra rồi! Tôi nhảy khỏi ghế sofa. Tôi sẽ đọc cuốn chỉ dẫn kèm trong bộ đồ chơi ấy. Có lẽ nó sẽ cung cấp những giải pháp cần thiết.

Tôi thực sự không muốn xuống tầng trệt khi chỉ có một mình. Thế là tôi kéo theo Tubby. Thậm chí tôi cũng không dám liếc qua cái thùng lạnh. Tôi chỉ vội chộp qua quyển hướng dẫn và chạy lại lên lầu.

Tôi lao vào phòng, đóng cửa lại. Rồi tôi ngồi vào bàn bật công tắc đèn. Tubby nằm cạnh chân tôi.

Mày có thể làm việc này, tôi tự nhủ. Tôi lật trang thứ nhất của cuốn chỉ dẫn.

— Ô, không! – Tôi rên rỉ. Từ ngữ quá khó. Nào là: *Kết hợp. Phân tử. Trung tính...* Làm sao tôi có thể hiểu hết những từ khó đến thế cơ chứ?

Cô Scott thường nhắc bọn tôi tra những từ khó trong từ điển. Cô luôn bắt bọn tôi phải tra.

Tôi lôi cuốn từ điển ra khỏi giá và lật đến mục chữ cái: *K*.

Tôi rà ngón tay theo trang sách.

— *Kết*, – tôi nhắm đọc, – *kết hợp*.

Rồi tìm thấy nó. *Sự kết hợp là kết quả của việc hợp nhất nhiều thành phần, bộ phận, nguyên tố lại.*

— Câu này có nghĩa là gì nhỉ? – Tôi than vãn. Được rồi, ổn thôi, đừng nản chí, tôi thầm động viên. Ta bắt đầu với từ đơn giản hơn.

Tôi lật tìm vắn *B*.

— *Bộ phận*, – tôi lẩm bẩm. – *Bộ phận, bộ phận, bộ phận.*

Đây rồi. *Bộ phận là một phần của một toàn thể...*

Tôi gấp mạnh cuốn từ điển rồi gục đầu xuống bàn. Chẳng hiểu gì cả.

— Hoàn toàn thất vọng! – Tôi thét. – Ta là một thằng ngốc. Một thằng cực kỳ ngốc!

Rồi trong đầu tôi lại nảy ra một ý tưởng khủng khiếp.

Ngày mai mình sẽ bị dẫn đến mức nào đây?

Sáng hôm sau tôi không ngạc nhiên tại sao mặt mày mình nhợt nhạt đến thế. Tôi biết rõ nguyên nhân. Tôi biết mình bị đần hơn. Khả năng hiểu biết của tôi chỉ đến thế.

Nếu tôi làm mọi thứ từ từ và không nói nhiều, tôi nghĩ, thì tôi có thể làm mọi thứ ấy không đến nỗi quá ngu ngốc.

Tôi cố mặc quần gin, áo sơ mi và đi tất. Bây giờ đến phần khó nhất: đi giày.

Tôi cầm một chiếc giày, lật ngược nó lên, quan sát kỹ lưỡng. Rồi tôi xem xét chân tôi. Nó thuận với chiếc giày.

Tôi xỏ chân vào giày và cảm thấy thoải mái.

Tôi không phải bận tâm với chiếc giày kia. Tôi cứ đi vào chân còn lại.

Mày làm tốt đấy, tôi tự nhủ. Rất tốt.

Bây giờ tôi phải đánh răng và chải đầu. Tôi vào buồng tắm.

Tôi chỉ cần ba thứ: Một cái lược, cái bàn chải đánh răng và một ống kem. Đơn giản quá, phải không?

Nhưng nhớ phải để cách ra nếu không lại mất thời gian gọt sạch kem đánh răng dính vào tóc.

Tôi cầm bàn chải, nặn kem lên và đánh răng.

Tôi không băn khoăn về chuyện ăn sáng. Tôi cần dự trữ sẵn thời gian ngộ nhờ tôi bị lạc lúc đến trường.

Mẹ đưa cho tôi chiếc cặp lồng bằng nhựa đựng đồ ăn trước khi tôi xuống cầu thang.

— Tối qua ba và mẹ đã nói chuyện về bộ đồ chơi hóa học của con. –
Mẹ nói.

Chà, tôi nghĩ. Không có bài dặn dò của mẹ thì hôm nay tôi cũng đã quá mệt rồi.

— Con thật bất cẩn khi sử dụng nó mà chưa học qua các nguyên tắc về sự an toàn. – Mẹ nói với tôi. – Nhưng ba mẹ biết con rất vất vả học hành để chuẩn bị cho cuộc tranh tài sắp tới nên bố mẹ quyết định tha thứ cho con lần này.

Chà! Quả thật là không đến nỗi tồi lắm.

— Cảm ơn mẹ! – Tôi nói khi đi ra cửa. Cố tập trung vào mỗi bước chân, tôi cẩn thận đến trường trước lúc tiếng chuông vào lớp reo.

— Này, nhà thông thái kia ơi! – Có ai đó hét gọi. Tôi quay lại và thấy Eric đang đứng tựa lưng vào cây sồi lớn phía trước trường.

— Ôi! – Tôi thốt lên. Tôi đã quên băng chuyện Eric.

— May cho mày là hôm qua sau buổi học tao không tìm thấy mày. – Nó gầm gừ.

— Hừ. – Tôi lẩm bẩm và vẫn bước đều.

Eric đi vòng tới trước chặn tôi lại. Nó rút một mẫu giấy vào tay tôi.

— Cái gì thế này? – Tôi hỏi.

— Bài tập toán về nhà của tao, – nó nói. – Chiều nay phải nộp rồi.

— Cậu muốn tớ giúp cậu à? – Tôi hỏi.

— Khôngggg! – Eric gào lên. – Tao muốn mày phải giải nó. Và phải làm xong trước giờ ăn trưa. – Rồi hần chạy vụt lên cầu thang.

Tôi nhìn mẫu giấy.

— Mày hãy liệu hồn đấy, Sterner. – Hần gọi với lại.

— Cái gì?

— Làm cho đúng vào, – nó hăm hè. – Không phải đùa giống hôm qua đâu. Cơ hội cuối cùng của mày đấy!

Tôi lại nhìn mẫu giấy. Tôi cảm thấy đầu tôi bắt đầu nhức nhối.

Những con số. Rất nhiều số. Bài toán có nhiều số quá.

Nhưng mẫu giấy còn có vô khối những ký hiệu li ti kì lạ khác. Trông chúng quen quen. Nhưng tôi chẳng thể nào nhớ bất kì kí hiệu nào.

Tôi phải đi tìm Colin ngay. Nó biết cách giải. Nó sẽ giúp tôi. Tôi chạy lên bậc tam cấp phía trước, qua hai cánh cửa, xuống hành lang. Nếu tôi đến lớp trước cô Scott thì tôi có thể giải thích mọi chuyện cho Colin. Rồi nó sẽ làm bài tập của Eric cho tôi. Tôi biết nó có khả năng.

— Ngày mai nhé? – Ai đó nói. Alix tươi cười bước bên cạnh tôi.

— Ngày mai ư? – Tôi hỏi. – Ngày mai cái gì?

— Đừng giả vờ ngây ngô nữa. – Bạn ấy nói. – Tớ nghĩ là cậu miệt mài suốt ngày đêm cho cuộc thi Đố vui khoa học. Nhận đi, Al. Rõ ràng là cậu không muốn bất cứ ai ở trường này bảo chị cậu trí tuệ hơn cậu rất nhiều.

— Tớ không muốn, – tôi nói. – Tớ không muốn.

Chuông reo ngay khi chúng tôi bước qua cửa. Cô Scott bắt đầu bài giảng ngay.

Không còn thời gian để nói chuyện với Colin.

Mình sẽ làm gì bây giờ?

Eric đang đợi bài toán của nó trước bữa trưa. Còn bây giờ thì tôi không thể nói chuyện với Colin được nữa rồi.

Tôi đành phải tự làm lấy. Tôi nhìn bài toán và cố tìm hiểu.

Cái dấu chéo bé xíu này có nghĩa là gì nhỉ? Còn cái dấu hai chấm ngang hàng này là dấu gì?

Tôi có thể thấy hơi thở nóng hổi của Eric phả vào gáy mình. Tôi sẽ không giải được bài toán này. Không thể nào giải được. Nó sẽ cho tôi đi đời.

Buổi sáng trôi qua rất nhanh. Tôi không ngờ đã đến lúc ăn trưa bởi chuông đã reo rồi.

— Tao sẽ đợi lấy bài giải ngay ngoài cửa đấy. Động não đi nhé! – Eric gầm ghe.

Tôi cẩn thận đút sách vào cặp. Tôi nhặt mấy cây bút rồi dùng dây chun buộc thành một bó. Tôi lấy bút chì và gọt bỏ chỗ tẩy bị đen.

Eric đợi tôi bao lâu rồi? Nó đã chán rồi bỏ đi ăn cơm chưa? Hay nó cứ đứng ngoài đấy đợi tôi?

— Al! – Cô Scott hỏi. – Em không đói à?

Tôi nhìn quanh phòng. Các bạn đã đi ăn hết rồi.

— Em vẫn chưa muốn ăn lắm ạ, thưa cô. – Tôi nói. – Cô có thấy cái khăn lau bàn ở đâu không ạ? Em muốn chùi qua cái bàn một chút.

— Thế thì muộn mất, Al. – Cô Scott nói. – Đang giờ ăn trưa, phải ăn đi, dẫu cho em chưa đói. Đây là nội quy rồi. Ăn trưa đi.

Khi tôi đứng dậy, chân tôi bắt đầu run lẩy bẩy. Nhưng tôi không còn cách nào khác. Tôi phải đi ra khỏi cái cửa kia.

— Đưa ngay đây! – Eric xô ra ngay khi tôi vừa mới đặt chân ra hành lang.

— Tớ chưa..., – tôi nói lí nhí. – Tớ không thể.

— Lại một câu trả lời sai nữa hả Alvin? – Không đợi tôi phân trần, nó nhảy xổ vào tôi.

Nó chộp cổ áo nhưng tôi giăng ra được. Tôi chạy về phía nhà ăn. Khi chạy đến cửa xoay, tôi ngoặt sang phải rồi lẩn nhanh vào hành lang khác.

Một nhóm học sinh lớp năm đang đi xuống cầu thang. Tôi xông thẳng vào chúng, nhảy một bước lên hai ba bậc cầu thang.

— Ê, hãy đi cầu thang kia kìa! – Một đứa trong nhóm hét.

— Anh không biết đây là lối cầu thang xuống à? – Đứa khác quát. – Anh có đàn không đấy?

Tôi không buồn trả lời.

Tôi cứ lao bừa qua chúng lên tầng hai.

Liếc nhìn xuống, tôi thấy Eric đứng dưới chân cầu thang và đang cố chen để chạy lên.

— Tao thề sẽ tóm cho bằng được mày, Sterner! – Hẩn hét.

Tôi chạy theo hành lang cho đến khi gặp một cầu thang khác. Đây là cầu thang dùng để đi lên nhưng tôi lại chạy xuống. Rồi cứ thế lao thẳng một mạch ra khỏi trường.

Tôi không dừng lại cho đến khi về tới nhà. Cả ba và mẹ đang đi làm. Chị Michelle vẫn đang ở trường.

Mình sẽ làm gì bây giờ? Tôi thầm hỏi. Mình phải làm gì? Mình phải nghĩ ra cách thoát khỏi những chuyện lằng nhằng này.

Nhưng tôi biết tôi không thể. Tôi không thể. Tôi không giải nổi một bài toán cực kỳ đơn giản. Vậy làm sao tôi có thể xử lý được hợp chất màu da cam – một vấn đề quá lớn – một bài toán học búa.

Tôi không tìm ra cách giải quyết.

Tôi đã quá đần.

Và cứ mỗi giây tôi lại càng đần hơn.

— Al? Dậy đi con! – Ba gọi. – Hôm nay là ngày thi của Đố vui khoa học.

Tôi không muốn thức dậy. Tôi không muốn đi đến trường. Và tôi hoàn toàn không muốn tham gia đội tuyển Đố vui khoa học.

Tôi lật người lại và vùi mặt vào gối.

Tôi nghe tiếng ba mở cửa.

— Al, dậy đi con. Con có biết là đã mấy giờ rồi không?

Tôi mở mắt nhìn đồng hồ. Kim ngắn thì chỉ số bảy còn kim dài thì chỉ số hai.

Thế thì nghĩa ra làm sao nhỉ?

Tôi không còn nhớ cách xem đồng hồ.

Tôi ngồi dậy, dụi mắt rồi lại nhìn đồng hồ. Tôi vẫn không hiểu là mấy giờ. Tại sao tôi lại quên bém cái bài học được dạy từ thuở đi mẫu giáo ấy chứ? Tôi đần độn quá rồi ư?

Ba bước vào ngồi xuống giường, bên cạnh tôi.

— Hãy cố gắng dậy đi Al, con cần phải ăn sáng để giữ đầu óc sáng suốt cho đến chiều tham dự cuộc thi Đố vui khoa học.

— Nhưng, ba à, con thực sự không biết gì... – Tôi nói.

Nhưng ba chẳng hề lắng nghe.

— Con cần phải ăn sáng thật đủ. Điều ấy rất quan trọng. Và con cần phải tĩnh tâm trước cuộc thi mới đạt điểm cao. – Ba dặn.

— Hừm! Hừm! – Tôi rên rỉ.

— Ba biết con sẽ làm được việc lớn, giống như chị con ấy! – Ba vỗ vào lưng tôi rồi ra khỏi phòng.

Tôi nghĩ mình sẽ làm được việc lớn khi tôi có khả năng mặc quần áo, đánh răng, chải đầu mà không bị nhầm. Nhưng để làm vui lòng ba thì tôi còn phải làm nhiều hơn nữa, ôi, nhiều lắm.

Tôi vào bếp và ngồi phịch xuống ghế. Michelle tươi cười nhìn tôi.

— Đã sẵn sàng cho một ngày trọng đại chưa? – Chị hỏi.

Tôi chỉ cười. Tôi còn biết phải nói gì nữa bây giờ?

Mẹ đặt một đĩa trứng rán và giấm bông trước mặt tôi.

— Chất đạm rất hữu ích cho não. – Mẹ nói.

Tôi biết tôi cần rất nhiều chất đạm nữa để vượt qua cuộc thi, để cả trường không ai cười tôi. Tôi cần một phép màu nhiệm.

— Để chị hỏi thử em nhớ, – Michelle gợi ý. Chị cầm cuốn *Các câu hỏi khoa học* của tôi.

— Chị để em ăn đã nào. – Tôi càu nhàu.

— Chị chỉ cố giúp em củng cố lại kiến thức.

— Michelle nói. – Đây là cách chị đoạt điểm cao ở lần thi trước.

Michelle mở quyển sách.

— Chúng ta sẽ bắt đầu với câu hỏi dễ nhất. Đây là câu hỏi về thiên văn học. *Phát minh gì của Galileo đã làm chấn động trái đất?*

Tôi không nhớ.

Tôi đút một thìa trứng to tướng vào miệng, hy vọng sẽ tìm ra câu trả lời sau khi nuốt xong.

Nhưng tôi không thể.

— Nói đi, Al. – Ba giục. – Trả lời chị đi.

— Em đói lắm. – Tôi phàn nàn. – Em không muốn bị hỏi bây giờ.

— Chị chỉ giúp em thôi mà. – Michelle nói.

Mẹ xoa đầu tôi. Tôi không thích bị xoa đầu. Nó làm tôi có cảm giác như thể mình còn bé con.

— Có lẽ em con bị căng thẳng. Đây là lần thi đầu tiên của em mà.

— Ba sẽ gợi ý cho con, – ba nói. – Rồi con sẽ trả lời cho ba.

Tôi tưới một thìa nước thịt lên bánh mì rồi ngoạm một miếng thật lớn. *Hãy nghĩ ra câu gì đi, tôi thầm nhủ khi nhai. Hãy nghĩ đi, nghĩ đi. Mình là gì với ba vậy? Là con ba. Thế phải trả lời câu hỏi về Galileo sao đây?*

— Giờ thì chị sẽ gợi ý cho em. – Michelle tình nguyện. – Ba không phải bận tâm đâu.

Câu nhắc của Michelle càng làm tôi rối rắm. Tại sao mọi người không để tôi yên.

— Con có thể trả lời được rồi, con trai. – Ba nói.

Tôi cố mỉm cười với ba. Nhưng tôi không biết câu trả lời là gì cả. Galileo, Galileo, cái tên này nghe như thể một nhân vật trong Ninja Rùa.

— Hôm nay trời nắng đẹp lắm. – Michelle nói. – Chị thích mặt trời. Em có thích không Al?

Tôi uống một hơi hết cốc nước cam. Rồi khi đặt ly xuống, tôi thấy ba, mẹ và chị Michelle chăm chăm nhìn tôi, chờ đợi câu trả lời.

Michelle bực tức lắc đầu và quăng trả tôi quyển sách.

— Khám phá lớn lao của Galileo là trái đất quay xung quanh mặt trời. – Chị nói rành rọt từng từ một.

Tôi giả vờ không nghe tiếng chị. Tôi vờ xem quyển sách để mọi người phải bỏ đi. Nhưng ở mỗi trang tôi chỉ hiểu vài từ.

— Em muốn ba mẹ tự hào về em chứ? – Michelle hỏi. Chị vẫn cứ bám dai dẳng. – Và hãy nhớ là đừng quên thầy Gosling đấy. Em cũng muốn thầy tự hào, có phải không?

Thầy Gosling là thầy giáo dạy môn khoa học của tôi. Tôi cảm thấy đầu tôi sắp nổ tung ra. Điều chị Michelle nói đã khiến tôi nhớ lại cái gì đó. Rất

quan trọng. Nhưng nó là cái gì?

Thầy Gosling, tôi nghĩ. Điều gì đó về thầy Gosling.

Tôi biết gì về thầy? Không nhiều. Thầy thông minh. Tôi nghĩ thế.

Đúng rồi, thầy thông minh. Thầy sẽ không bao giờ ngốc cả. Nếu tôi nói cho thầy biết về hợp chất màu da cam thì có lẽ thầy sẽ nghĩ ra cách giúp tôi.

Tôi vội vàng kết thúc bữa ăn sáng. Tôi mang đĩa và cốc đến đặt vào chậu rửa bát nhưng lại đút cái thìa vào túi.

Tôi thấy cái hộp nhựa mẹ dùng để đựng kim chỉ trên bàn. Thật tuyệt. Không có ai nhìn, tôi trút vội những thứ trong ấy vào ngăn kéo rồi giấu cái hộp vào trong áo sơ mi.

— Con sẽ quay lại ngay. — Tôi nói. — Con để quên vở ở dưới tầng trệt.

Cái thùng lạnh vẫn đang ở dưới bàn, nằm nguyên chỗ cũ. Tôi mở nắp. Chỉ hơi hé ra, tôi không muốn để hợp chất bắn vào mình như cái cách đã xảy ra hôm trước. Tôi cố hành động một cách khôn ngoan hơn.

Tôi ghé nhìn vào thùng. Ôi! Hợp chất đang phát triển. Nó có thêm nhiều mạch máu. Nhiều mạch máu đang đập nhanh.

Tim tôi nện thành thịch khi tôi quan sát.

Tôi đưa cái thìa vào, nhưng hợp chất lỏng ra, tránh xa cái thìa, không để thìa chạm phải.

Tôi đóng sập nắp thùng, rồi nhảy lùi lại trong nỗi kinh hoàng.

Hợp chất này có thể thay hình đổi dạng và biết di chuyển. Nó biết bò.

Tay tôi run bần bật khi tôi đưa tới gần nắp thùng. Đừng sợ, tôi thầm động viên. Cứ xúc nhanh. Điều mà cần làm là hãy xúc thật nhanh một thìa hợp chất.

Tôi lại mở nắp thùng, đút thìa vào khoảng mạnh và múc ra được một ít hợp chất cho vào trong hộp.

Tôi đóng nắp thùng và cài chặt khóa. Rồi tôi mang hộp đựng hợp chất lên cầu thang, vào phòng để nó vào trong cặp.

— Cầu cho mình gặp may. – Tôi nói khi đeo cặp lên vai.

— Chúc may mắn. – Michelle cười nói. – Em cần phải có lời chúc ấy đấy!

Mẹ hôn tôi rồi đưa tôi hộp đựng đồ ăn trưa.

— Chúc con may mắn!

Ba bắt tay tôi.

— Ba mẹ sẽ đến xem và cổ vũ cho con. – Ba nói.

Tôi gật đầu. Và khi trên đường đến trường, tôi cố không nghĩ về ba mẹ... kinh hoàng nhìn tôi... khi tôi cứ liên tục trả lời sai từ câu này đến câu khác trong cuộc thi.

Alix và Colin đợi tôi ở cầu thang của trường.

— Cậu sẵn sàng cho cuộc thi lớn chưa Al? – Alix hỏi.

— Tớ đã chuẩn bị. – Tôi nói. Điều ấy là có thật. Và nói như thế thì tốt hơn là bảo với Alix rằng bạn ấy đang có một thẳng đần ở trong đội tuyển.

— Tớ hy vọng vào hai bạn! – Colin nói khi chúng tôi bước vào lớp của cô Scott.

Eric đã đợi ở đó khi chúng tôi bước qua cửa. Trông nó không được vui.

Tôi cẩn thận đút cặp vào ngăn bàn và vờ không nhìn nó.

— Tao bị hỏng vì bài tập toán về nhà. – Eric bảo tôi. – Mà biết điều ấy có nghĩa là sao không?

Tôi nhún vai.

Nó thụi vào lưng tôi.

— Có nghĩa là tao lại phải ở lại sau buổi học. Và mà biết điều đó có nghĩa gì không?

Tôi lắc đầu. Sao nó lại hỏi tôi nhiều đến thế.

— Có nghĩa tao lại bị nhỡ thêm buổi tập bóng. – Hấn nói và lại thụi tôi.

— Chưa ai có thể làm tao nhớ một buổi tập, Sterner! Hãy nhớ rõ, chưa một ai.

Huych. Huych. Huych.

— Tao không thể nào giải được bài toán đó. – Tôi nói. – Tao không còn đủ trí thông minh nữa...

— Chà, hả. Được đấy! – Eric quát lớn. – Tao sẽ cho mày thông minh trở lại. Mày có thể đếm này...

Hông rồi, Eric ạ, tôi nghĩ. Tao đâu có còn biết đếm nữa.

Eric cứ thụi tới tấp vào lưng tôi nhưng cô Scott đã bước vào lớp. Cô dừng lại chỗ tôi.

— Hôm nay em cảm thấy khỏe hơn rồi chứ, Al?

Hừm? Tại sao cô lại hỏi tôi như thế? Cô chẳng biết tí gì về hợp chất màu da cam ấy cơ mà?

— Hôm qua em đã nghỉ sớm. – Cô nhắc khi không thấy tôi trả lời. – Cô hy vọng là em khỏe để tham dự tốt cuộc thi chiều nay.

— Em khỏe, thưa cô. – Tôi nói.

Cô Scott đi về phía bàn giáo viên.

— Hôm qua, lúc đến giờ ăn trưa, trông mày không được khỏe. – Eric thì thào. – Khi tao đuổi theo mày, trông mày đi như người mất hồn.

Tôi không theo dõi bài giảng của cô Scott, kể cả bài ngữ pháp sau đó. Tôi chỉ cúi nhìn xuống và hy vọng cô sẽ không gọi tôi.

Nhưng Eric thì chẳng chịu buông tha tôi. Nó gõ cây bút chì lên bàn tôi và gọi.

— Đồ bị thọt! – Rồi hần tiếp tục quăng một mẫu giấy lên bàn tôi. Mẫu giấy đó viết: *Đồ bị thọt chính hiệu!*

Buổi sáng kéo dài lê thê nhưng cuối cùng giờ ăn trưa cũng đã đến.

Tôi nghĩ như thế bởi tôi thấy kim ngắn và kim dài của đồng hồ chồng khít lên nhau.

— Ai có thể cho cô biết bố ngữ trực tiếp trong câu này? – Cô Scott chỉ vào bảng.

Đừng nhìn cô. Hãy cứ ngồi im, tôi thăm nhủ.

— Em AI nào! – Cô Scott gọi.

— AI? – Cô lại gọi. – Hãy chỉ ra bố ngữ trực tiếp?

Eric khúc khích cười.

Tôi thấy tay tôi bắt đầu toát mồ hôi. Cổ họng tôi nghẹt cứng.

Ngay khi đó, một tiếng nói vang đến.

— Mời các thành viên của đội tuyển dự thi Đố vui khoa học đến tập trung tại thư viện. – Giáo vụ trường thông báo qua loa truyền thanh. – Thầy Emerson muốn gặp các em một lát trước giờ ăn trưa.

May quá! Chí ít cũng là vào lúc này, tôi chộp cặp sách và vội chạy bám theo Alix và Cóc.

Mấy thành viên khác là Metanie, Tanya và Geoff gặp chúng tôi ở ngoài hành lang.

Thầy Emerson chỉ giữ chúng tôi ở thư viện chừng vài phút. Thầy nhắc lại luật thi và bảo tất cả chúng tôi phải giành chiến thắng.

Điều ấy thầy nên dành để nói với ba mẹ tôi, tôi nghĩ, hoặc với chị Michelle của tôi.

Sáu đứa chúng tôi cùng đi xuống nhà ăn.

— Ta hãy cùng ngồi một bàn đi. – Alix đề nghị.

Chúng tôi thường không ngồi ăn với nhau nhưng hôm nay đứa nào cũng có vẻ thích như thế.

Tôi cũng thích như thế. Mong sao Eric đừng bao giờ lôi tôi ra khỏi năm người bạn của tôi. Và đừng bao giờ giở trò gì nữa.

— Tớ căng thẳng quá không ăn nổi. – Tanya nói khi bạn ấy ngồi xuống bên cạnh tôi.

Bạn ấy lo lắng về cái gì nhỉ? Tôi nghĩ. Bạn ấy không bị hợp chất màu da cam chui vào não cơ mà.

— Tớ không sao. – Alix nói. – Al và tớ đã sẵn sàng. Các bạn hãy đoàn kết lúc ra thi đấu đấy.

Ồ, Alix tội nghiệp. Thật không hay tí nào khi bạn ấy lại phải dính với tôi. Alix tội nghiệp quá.

Tôi lấy đồ ăn trưa ra và mở nắp hộp.

— Các bạn không thắng nổi đâu. – Geoff độp ngay lại. – Cóc và tớ đã có ba ngày học như đua ma ra tông: Thứ sáu, thứ bảy và chủ nhật. Cậu ấy ngủ rồi và chúng tớ thay phiên nhau hỏi không ngừng.

— Cái gì vậy? – Cóc hỏi tôi.

— Cái gì cơ? – Tôi hỏi. Rồi tôi nhìn xuống và chết điếng cả người. Tôi lấy nhầm hộp. Nó không phải là hộp đựng bữa ăn trưa mà là hộp chứa hóa chất màu da cam.

Và từ một thìa con tôi đổ vào từ lúc sáng sớm bây giờ đã lớn lên đầy hộp.

— Để tớ xem nào. – Alix nói.

— Đừng! – Tôi nói. – Đừng, đây không phải là thức ăn đâu. Nó... nó... không là gì cả.

— Tớ trông nó quen quen. – Alix nói.

Tôi đóng sầm nắp và cố đút nó vào lại trong cặp.

Nhưng Alix nhanh hơn.

Bạn ấy chồm qua bàn.

Giật lấy cái hộp từ tay tôi, mở nắp và thọc mấy ngón tay vào.

— Đừnnggg! – Tôi thét lên. – Đừnnggg!

— Này! Hãy nhớ là tớ cùng nhóm với cậu đấy! – Alix nói. – Cậu phải chia cho tớ với. Tớ thích cái món siêu chất này. Vào dịp lễ Giáng Sinh, chị tớ cũng làm một ít loại này.

Tôi cố giằng lấy nhưng bạn ấy lại đưa nó lên quá đầu và nói:

— Al, tớ chơi với nó một tý.

Nói rồi bạn ấy bốc lấy một nắm.

— Tớ cũng muốn chơi! – Geoff chộp lấy cái hộp từ tay Alix rồi vốc ra một nắm.

— Hãy bỏ nó vào lại đi, các bạn. – Tôi nài nỉ. – Làm ơn hãy bỏ nó vào lại đi! – Chẳng có ai chịu nghe lời tôi.

— Này, đừng quên Đội Xanh lá cây đấy nhé. Melanie và tớ cũng muốn có một vốc! – Tanya kêu lên.

Geoff chuyển cái hộp cho Tanya. Bạn ấy cho cả hai tay vào nắm hộp chất màu da cam thành một quả bóng.

— Tanya! Trả lại cho tớ! – Tôi hét. – Cậu không biết đây là loại hộp chất gì đâu.

— Dĩ nhiên bọn tớ biết nó là gì. – Melanie đồng dục nói. – Tớ cũng muốn có một ít.

Tanya chuyển quả bóng hộp chất màu da cam sang cho Melanie. Bạn ấy véo ra một ít.

— Có lấy không Cóc?

— Ừ! – Cóc đáp.

— Xin các bạn! Xin các bạn! Các bạn hãy trả nó lại cho tớ! – Tôi rên rỉ.

— Đây này. – Geoff nói và ném một mẩu hợp chất vào tôi. Nhưng nó bị trượt và trúng ngay vào trán Tanya.

Tanya xúc một thìa đầy hợp chất ấy, hất ngược ra sau, về phía Geoff. Hấp! Vệt hợp chất trúng ngay mặt Geoff.

— Chất dẻo này lạnh quá! – Tanya thốt lên. – Nhưng tớ lại thích màu sắc của nó. Trước đây, tớ chưa hề thấy màu nào như thế này. Tớ chắc là nó sẽ phát sáng trong bóng tối.

— Trả lại ngay đi. – Tôi tiếp tục hét. – Trả lại ngay. Trả lại ngay. Trả lại ngay.

Cóc vờ hắt xì và vờ làm một viên hợp chất bay ra như thể từ mũi nó.

— Xì! – Alix chế giễu.

— Không đáng xì đâu. – Cóc nói. – Xì này! – Nó chà chất dẻo ấy lên tóc Geoff.

Melanie chà vào tóc Geoff và cười ngặt nghẽo. Nó cười đến nỗi không thể nào thốt nổi nên lời. Rồi cả bọn ném hợp chất vào Melanie. Dĩ nhiên là trừ tôi.

Tôi nhìn quanh bàn. Khắp nơi là bãi chiến trường với vũ khí chất dẻo màu da cam lẫn long lóc.

Chất dẻo ấy bám đầy tóc, trán và mặt của cả bọn. Tay chúng hiển nhiên cũng bị dính một lớp dày.

Thật vô phương cứu chữa. Hoàn toàn vô phương cứu chữa.

Cả bọn sắp sửa bị dần y hết tôi.

— Tại sao tất cả các bạn lại không nói chuyện với tớ? – Tôi hỏi.

— Bởi vì cậu cố giữ riêng hộp hợp chất dẻo tuyệt vời như thế. – Alix nói. – Lần sau đừng quá ích kỷ như thế. Nếu không thì chẳng ai thèm chơi với cậu đâu. Điều ấy hiển nhiên như hai cộng hai bằng...

Tôi hỏi:

— Bằng mấy? Bằng mấy hả Alix?

Tôi vẫn còn biết kết quả của hai cộng hai nhưng liệu Alix còn nhớ không. Hợp chất màu da cam đã khiến bạn ấy dần đến mức nào nhỉ?

— Hai cộng hai, – Alix lẩm nhẩm tính rồi nhăn nhó. – hai cộng hai...

Cậu có thể làm được phép tính ấy mà, Alix, tôi nghĩ. Nói đi. Hai cộng hai bằng hai mươi hai. Cậu biết thế mà.

— Hai cộng hai bằng mấy? – Tôi hỏi lại.

Alix cười xòa.

— Tớ không thể nào nhớ nổi. Chắc là tại tớ quá lo lắng cho cuộc thi Đồ vui khoa học này. – Bạn ấy mỉm cười với tôi. – Đừng lo, – Alix nói. – Tớ sẽ bình tĩnh lại ngay khi cuộc thi bắt đầu.

Nhưng tôi biết sự thật là Alix sẽ không trở lại bình thường. Hợp chất màu da cam ấy đã len vào não bạn ấy rồi.

Khi chúng tôi tiếp tục đi dọc hành lang, tôi nhìn thấy ba mẹ đã có mặt ở bên ngoài phòng thi.

— Ba mẹ muốn đợi để chúc con thi tốt. – Mẹ nói.

Tôi cố mỉm cười khi đi qua chỗ ba mẹ nhưng tim tôi như thế đã ngừng đập.

— Chúc con thi tốt, con trai. – Ba nói rồi vỗ vào vai tôi.

— Cảm ơn ba. – Tôi nói. – Con cảm ơn ba.

Tôi nhìn vào phòng thi. Dường như các dãy ghế đã được ngồi kín hết. Cổ họng tôi khô khốc.

— Ta đi thôi. – Alix giục. – Cuộc thi sắp bắt đầu rồi đấy.

— Mẹ biết con sẽ mang vinh quang về cho gia đình. – Mẹ nói.

Tôi vẫy tay chào tạm biệt ba mẹ rồi theo Alix vào phòng thi. Cốc cười với tôi khi cả bọn leo lên bục thi.

— Các cậu sẽ thua đấy. – Nó khoác lác. Nhưng Geoff có vẻ hơi lo lắng.

Alix và tôi ngồi vào một cái bàn trống. Tôi liếc nhìn qua Melanie và Tanya. Cả hai bạn ấy chẳng có vẻ gì căng thẳng.

Melanie đang thổi một quả bóng màu hồng to tương tự chiếc kẹo cao su. Tanya chăm chú nhìn quả bóng cứ to thêm.

Thầy Emerson bước lên bục ngay lúc quả bóng của Melanie nổ tung. Thầy trừng mắt nhìn khi bạn ấy đưa tay gỡ mấy mẩu cao su bám trên mặt.

— Xin phép được khai mạc vòng thi thứ nhất trong năm nay của cuộc thi đấu Đố vui khoa học. – Thầy Emerson trịnh trọng nói. – Kính thưa các đồng nghiệp, phụ huynh học sinh, và các em học sinh cũng như các thành viên tham dự cuộc thi. Dẫu kết quả cuộc thi hôm nay như thế nào chẳng nữa thì các em cũng vẫn là những người thắng cuộc.

Nghe những lời trên, tôi ngỡ là thầy Emerson đã đoán được phần nào về tác hại của hợp chất màu da cam đối với các thí sinh. Nhưng tôi biết gia đình tôi chẳng hay biết tí gì.

— Chúng ta bắt đầu. – Thầy Emerson nói. – Hãy nhớ: khi một đội trả lời sai thì các đội kia có thể trả lời. Chúc các em thắng lợi.

Thầy mỉm cười rạng rỡ rồi rút từ trong túi ra một cái thẻ có ghi kí hiệu. Thầy tuyên bố:

— Chúng ta bắt đầu với Đội Xanh da trời.

Chà! Ít ra đội của tôi không phải trả lời câu hỏi đầu tiên.

— Qua các cuộc thảo luận về gien hiện nay, – thầy đọc. – hãy nói cho chúng tôi biết DNA là viết tắt của những chữ gì?

Geoff nhìn Cóc. Cóc nhìn Geoff.

— Nào, hãy suy nghĩ cẩn thận. – Thầy Emerson cười nói.

Giờ thì Geoff và Cóc dần đến mức nào nhỉ? Liệu có cậu nào tìm ra được câu trả lời chính xác không?

— DNA à? – Cóc hỏi. – Tốt hơn là cậu trả lời đi Geoff.

— Không, – Geoff khẽ nói. – Cậu trả lời đi. Cậu luôn khoác lác là cậu thông minh cơ mà. Hãy chứng tỏ trí thông minh của cậu đi.

Cóc lắc đầu.

— Thật bất công khi tớ cứ phải trả lời hết tất cả mọi câu hỏi.

Geoff miễn cưỡng đứng dậy.

— DNA, – nó lẩm bẫm. – Đây là một câu hỏi hóc búa.

— Thầy sẽ gợi ý cho em. – Thầy Emerson nói. – Nó có liên quan tới bộ môn Di truyền đấy.

Geoff nhìn xuống sàn.

— Nghe nó quen quá. – Nó thờ dài. – Em đã nghe từ gien ở đâu đó rồi.

Tại sao tôi ngốc đến nỗi mang cái hộp hộp chất màu da cam ấy đến trường? Tại sao? Tại sao? Tại sao? Đầu óc Geoff đang lộn tùng phèo. Đây là lỗi tại tôi!

— Em không nhớ được. – Cuối cùng Geoff thú nhận.

Thầy Emerson quay sang Melanie và Tanya:

— Đội Xanh lá cây có trả lời được không? – Thầy hỏi.

Có lẽ một trong hai bạn ấy hãy còn minh mẫn để trả lời. Tôi biết tôi không thể.

Melanie gỡ một mẩu kẹo cao su bám trên mũi cho vào miệng.

— Em chưa nghĩ ra. – Bạn ấy nói trong lúc căng thẳng nhai kẹo cao su.

Tôi để ý thấy ba mẹ tôi ngồi ở dãy ghế phía trước. Ba đưa một ngón tay cái ra khuyen khích tôi. Chắc ba nghĩ tôi sẽ trả lời đúng bởi đội thứ hai cũng đã chịu bó tay.

— Đội Đỏ nào? – Thầy Emerson hỏi. Giọng thầy có vẻ lo lắng.

Tôi liếc nhìn Alix. Bạn ấy cứ lăm bắm mãi mấy chữ DNA và cứ lắc đầu quây quậy.

— Thưa thầy chúng em cũng không biết. – Tôi nói.

Có ai đó trong số khán giả bật cười. Tôi nghĩ đấy là Eric nhưng tôi không nhìn xuống, Tôi không muốn nhìn thấy bất kì ai trong số khán giả, đặc biệt là ba mẹ tôi. Bây giờ chắc ba không còn đưa một ngón tay lên với tôi nữa rồi.

— Thôi được, có lẽ bây giờ chúng ta nên chuyển sang một lĩnh vực khoa học khác. – Thầy Emerson buồn bã nói.

Thầy rút một cái thẻ khác ra.

— Lần này đến lượt Đội Đỏ. – Thầy tuyên bố. – Hãy nêu định nghĩa về Sinh thái học.

— Em biết! – Alix reo lên. Bạn ấy đứng bật dậy.

Có lẽ hợp chất màu da cam đã tác động đến Alix không nhiều như tôi nghĩ.

— Rất tuyệt, Alix! – Thầy Emerson thốt lên. – Hãy nêu định nghĩa về Sinh thái học đi.

Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt Alix chuyển dần sang những nếp nhăn nhỏ.

— Alix, nói đi! – Thầy Emerson giục.

— Một giây trước, em biết. – Alix nói lúc đang cắn cắn môi.

Tôi có thể nghe tiếng nhiều người trong số khán giả xì xào với nhau. Vài đứa trẻ ranh lại còn cười nữa chứ.

Alix nắm chặt năm tay lại.

— Em đã biết câu trả lời. Em đã biết! Đã biết!

— Em sẽ có cơ hội khác, Alix. – Thầy Emerson nói. – Cuộc thi còn dài, phải không nào? Bây giờ Đội Xanh có muốn trả lời không?

Geoff chỉ vào Cóc.

— Xin thầy nhắc lại câu hỏi. – Cóc nói.

Thầy Emerson thở dài.

— Sinh thái học là gì? – Thầy hỏi.

Cóc đứng gù cong lưng lại.

— Sinh thái học là số tiền người ta làm ra và cách thức người ta sử dụng. – Cóc đồng dục nói.

— Câu trả lời không đúng. – Thầy Emerson bảo.

— Thưa, thầy có chắc chắn là sai không? – Cóc hỏi.

— Cái gì? – Thầy Emerson ngạc nhiên hỏi.

— Thầy hãy xem lại câu hỏi! – Cóc nhấn mạnh. – Bởi vì ba em là một nhà sinh thái học, nên em biết em đã trả lời đúng.

— Ba là nhà kinh tế học. Một nhà kinh tế học. – Tiếng một người đàn ông gào to lên từ cuối phòng thi.

— Ba có chắc không hả ba? – Cóc nói. – Con nghĩ...

— Cóc! – Thầy Emerson ngắt lời nó. – Hãy ngồi xuống đi. Câu trả lời của em không đúng.

Thầy Emerson quay sang Tanya và Melanie:

— Thế nào các cô gái? – Thầy hỏi. – Thử trả lời xem?

Melanie xoay xoay cái vòng ở cổ tay mình rồi nói.

— Chắc là Sinh thái học không phải là tên của một chú gấu đã từng nói “Chỉ có bạn mới có thể ngăn cản được nạn cháy rừng” đó sao?

— Không, không phải. – Thầy Emerson nói. Tôi có thể nhìn thấy mồ hôi đang tứa ra trên mặt thầy. – Thật là không liên quan gì đến câu hỏi.

— Câu hỏi tiếp theo. Dành cho Đội Xanh lá cây: Louis Pasteur sinh năm nào?

— Ai ạ? – Tanya hỏi.

— Hà? – Melanie hỏi.

— Mời Đội Đỏ? – Thầy Emerson rút khăn lau trán trong lúc đợi tôi và Alix trả lời.

Alix lắc đầu. Bạn ấy đưa mu bàn tay lên dụi dụi mắt.

Tôi thấy lòng đau như thắt lại. Alix đang khóc hay sao? Bạn ấy chưa bao giờ khóc.

— Tớ đang làm mọi người thất vọng phải không? – Alix thốn thức nói. – Lẽ ra tớ không nên tham gia đội tuyển. Tớ chẳng thông minh tí nào.

— Geoff cũng chẳng thông minh. – Cóc chen vào. – Cậu ấy đã làm đội của tớ mất điểm câu hỏi về DNA.

— Chính cậu cũng không biết câu trả lời. – Geoff đốp lại.

— Cậu cũng không biết! – Cóc gào lên.

— Tớ thì không biết rồi! – Geoff vặc lại. – Cậu cho là ba cậu là nhà sinh thái học à?

— Ba tớ là nhà sinh thái học! – Cóc nói.

— Không phải! – Geoff gào lên.

— Thôi đủ rồi đấy! – Thầy Emerson quát.

— Đủ rồi ư? – Tôi nghe Cóc làu bàu.

Melanie và Tanya không thèm để ý đến Cóc, Geoff, Alix lẫn thầy Emerson. Melanie đang thổi một cái bong bóng khác. Còn Tanya bắt đầu tết tóc đuôi sam.

— Thậm chí tớ cũng không biết được hai cộng hai bằng mấy! – Đột nhiên Alix gào lên. – Tớ bị làm sao ấy! Tớ làm mọi người thất vọng. Al, tớ xin lỗi cậu. – Nói rồi Alix chạy vụt ra khỏi bụi.

Tôi đứng bật dậy chạy theo Alix.

— Dừng lại đã Alix! – Tôi hét. – Không phải lỗi của cậu đâu mà là...

Thầy Emerson chộp lấy tay tôi.

— Một trong số các thầy sẽ đi tìm Alix. – Thầy bảo tôi. – Em hãy ngồi xuống!

Tôi ngồi xuống.

— Chúng ta sang câu hỏi khác. – Thầy Emerson run rẩy nói. – Câu này dành cho Đội Xanh: Ai là người khám phá ra trái đất quay xung quanh mặt trời?

Mặt trời? Mấy chữ này gợi tôi nhớ lại điều gì đó. Bữa ăn sáng – Melanie đã hỏi tôi.

— Cóc nào? Geoff nào? Có em nào trả lời được câu hỏi không?

— Tớ chẳng muốn ở cùng đội với cậu nữa! – Geoff buột miệng bảo Cóc.

— Ừ, tớ cũng không muốn có cậu trong đội! – Cóc đáp.

— Im ngay! – Thầy Emerson quát. Thầy nhắm mắt lại một lát. – Đừng nói nữa. – Thầy dịu giọng nói: – Đội Xanh hẳn có thể trả lời được chứ?

Melanie đưa tay lên.

— Nào, mời Melanie! – Thầy Emerson nói vẻ hạnh phúc.

— Em thưa thầy, em có thể ăn thêm kẹo cao su được chứ? Đầu óc em sáng suốt hơn mỗi khi em nhai kẹo cao su nhưng vừa nãy em đã nuốt mất rồi. – Melanie nói.

— Không, em không được phép. – Thầy Emerson cương quyết nói. Tôi có thể nhìn thấy mi mắt bên trái của thầy giật giật.

— Vậy thì em không thể trả lời được câu hỏi. – Melanie đáp.

— Tanya? – Thầy gọi.

Tanya ngẩng phắt đầu lên.

— Gì vậy thầy?

Thầy Emerson lắc đầu.

— Còn ai không? Ai có thể trả lời được câu hỏi nào?

Tôi liếc nhìn xuống phía khán giả. Cả ba lẫn mẹ cùng gật đầu và mỉm cười với tôi.

Chờ nhé. Chờ nhé. Tôi biết câu này.

Tôi ấn hai tay vào thái dương. Nếu tôi ấn đủ độ mạnh thì câu trả lời sẽ bật ra khỏi miệng tôi.

Cái gì có liên quan đến ba ấy? Không phải, mà là cái gì có liên quan tới một nhân vật trong Ninja Rùa ấy nhỉ.

— Galileo! – Tôi thốt lên.

Một nụ cười rạng rỡ nở trên mặt thầy Emerson. Khán giả vỗ tay âm ỉm. Ba mẹ tôi vỗ to nhất.

Tôi đoạt được điểm đầu tiên trong cuộc thi!

Đáng buồn thay, đây cũng là điểm cuối cùng của một học trò đã ghi được trong cuộc thi Đố vui khoa học đó.

Thầy Emerson hỏi thêm ba câu nữa nhưng không có ai cố gắng trả lời thầy. Geoff và Cóc đang bận hò hét chứng minh với nhau ai là kẻ đần hơn. Melanie bận nhai kẹo cao su. Còn Tanya thì cứ tết đi tết lại mái tóc của mình.

Cuối cùng thầy Emerson quẳng tập câu hỏi xuống.

— Thầy không hiểu chuyện gì đã xảy ra với các em! – Thầy thốt lên. – Các em luôn là những học sinh thông minh nhất của đội tuyển! Các em rất nhanh nhẹn. Nhưng giờ đây, các em lại học hành theo kiểu gì kì lạ vậy?

— Em học suốt đêm. – Cóc phản đối. – Trước giờ ăn trưa em đã thuộc lòng hết những câu hỏi ấy rồi.

Nhưng thầy Emerson không nghe lời phản đối ấy. Tôi chưa bao giờ thấy thầy tức giận đến thế.

— Cuộc thi chấm dứt. – Thầy tuyên bố. – Trường sẽ không tổ chức bất kỳ một cuộc thi nào nữa cho đến khi các em phải chứng tỏ cho tôi thấy rằng bản thân các em đủ thông minh để tham dự cuộc thi.

Hầu hết các học sinh và giáo viên lẫn các phụ huynh đều lặng lẽ và nhanh chóng ra khỏi hội trường. Nhưng ba mẹ vẫn đợi tôi cạnh bục thi.

Tôi từ từ theo ba mẹ ra khỏi trường. Tôi chẳng biết mình phải nói gì với ba mẹ.

Chúng tôi không ai nói gì cả cho đến khi đoạn đường về đến nhà chỉ còn một khoảng ngắn, lúc ấy ba phá tan bầu không khí im lặng.

— Ba chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra hôm nay. Con đâu có đần độn mà Al.

— Con biết trả lời câu về Galileo mà. – Tôi lí nhí nói. – Con đã đoạt nhiều điểm hơn các bạn kia.

— Nhưng lẽ ra con phải trả lời được hết tất cả các câu hỏi kia. – Ba nói.

— Mẹ cũng thất vọng vì cuộc thi của con. – Mẹ nói. – Nhưng chiều nay, đứa nào trong số bọn con cũng lúng túng thật kỳ lạ. Có lẽ do bởi lần đầu tiên các con tham gia cuộc thi. Sự căng thẳng là khó tránh khỏi.

— Nhưng ngay lần đầu đi thi, Michelle lại tỏ ra rất xuất sắc. – Ba nói. – Ban đầu có lẽ căng thẳng thật, nhưng sau đó nếu các con thuộc các câu hỏi thì vẫn có thể trả lời. Con đã không học bài.

Chúng tôi rẽ vào nhà.

— Ba mẹ phải làm việc. – Mẹ nói. – Con hãy về phòng suy nghĩ, xem chiều nay con đã hành động như thế nào. Chúng ta sẽ nói chuyện này khi ba mẹ về nhà.

— Chúng ta phải khẳng định là chuyện này sẽ không xảy ra nữa. – Ba nói. – Nếu không cẩn thận thì con sẽ để mất cơ hội được vào học một trường trung học tử tế đấy.

— Cao đẳng ư? – Tôi nghĩ. Sau những gì hợp chất màu da cam đã gây cho tôi thì liệu tôi có qua được lớp sáu không chứ?

Tôi nhìn ba mẹ vào xe, lái đi. Rồi tôi vào nhà. Tôi vặn nắm đấm cửa và mở ra. Cánh cửa không nhúc nhích.

Tôi cố sức đẩy một lần nữa, nó cũng không mở.

Tôi lại xoay nắm đấm và kéo. Cánh cửa mở tung ra hất tôi văng sang một bên.

Mạch máu trên đầu tôi giật thình thình. Tôi không còn biết cách mở cửa nữa rồi. Tôi biết làm gì đây.

Tôi đi dọc hành lang về phòng, ngồi xuống giường. Tubby chạy vào nằm xuống cạnh chân tôi.

Tôi nhìn thấy một quyển tạp chí ở trên bàn. Trên bìa nó được in hình đôi gậy trượt tuyết. Tôi cố đọc tên cuốn tạp chí. Nhưng sau chữ *T* tôi đành bất lực và quăng nó xuống sàn.

Tôi nằm vật ra giường nhìn trần nhà. Hợp chất màu da cam đã hủy hoại đời tôi. Tôi không thể đọc, không thể tư duy và không thể mở được cửa.

Thầy Emerson giận tôi. Thầy giáo khoa học là thầy Gosling cũng thất vọng về tôi.

Còn cả ba mẹ, ba mẹ cũng xem tôi như đồ vứt đi.

Tôi cũng không buồn nghĩ về những gì chị Michelle sẽ nói khi chị ấy nghe thấy những chuyện ở cuộc thi.

Nhưng điều tệ hại bây giờ là bốn bạn kia đều đã chạm phải hợp chất màu da cam. Cuộc sống của các bạn ấy cũng bị đe dọa. Đây là lỗi của tôi.

Sao mình lại ngu ngốc đến như thế? Tôi tự hỏi.

Tôi chẳng muốn nghĩ về chuyện ấy nữa.

Tôi chẳng muốn nghĩ về những gì sẽ còn xảy ra với chúng tôi trước khi hợp chất kinh khủng ấy hủy diệt hết các bộ não của chúng tôi.

Tôi không muốn nghĩ về chuyện đó bởi tôi hoàn toàn không có cách nào ngăn nó lại.

Reng!

Tôi ngồi dậy trên giường và lắng tai nghe.

Reng. Âm thanh ấy lại vang lên.

Tôi nên làm gì khi nghe âm thanh ấy. Nhưng làm gì?

Reng. Reng. Reng.

Tôi rời phòng tiến về phía phát ra âm thanh ấy, ở cửa trước.

— Al, cho tớ vào với!

Đấy là Colin.

Cái chuông cửa reo, cái chuông cửa reo. Và khi mà nghe tiếng chuông thì có nghĩa mà phải mở cửa, tôi thầm nghĩ.

Tôi kéo mạnh cánh cửa, Colin xông ngay vào. Mặt nó đỏ như gấc và đầm đìa mồ hôi. Chắc nó đã chạy suốt cả chặng đường dài từ trường đến đây.

— Có phải tại hợp chất màu da cam không? – Colin vừa thở hổn hển vừa hỏi.

Tôi gật đầu:

— Các thành viên của đội tuyển đều chạm phải nó. Bây giờ tất cả đều dần dần.

— Cậu định làm gì? – Colin hỏi.

— Tớ không biết. – Tôi rên rỉ. – Tớ phải tìm cách khôi phục lại trí tuệ. Nhưng bây giờ tớ dần đến mức chẳng biết phải làm gì nữa.

— Đừng lo. – Colin nói. – Tớ sẽ giúp cậu.

Colin sẽ làm gì? Giờ thì nó thông minh hơn tôi là cái chắc. Nhưng liệu nó có đủ thông thái để tìm ra lối thoát cho vụ rắc rối này không?

— Chúng ta phải tiêu diệt hợp chất màu da cam. – Colin tuyên bố.

— Khoan đã. – Tôi nói. Tôi biết giải pháp ấy không ổn rồi. Không ổn là vì... – Khoan đã. Nếu cậu tiêu diệt hợp chất ấy thì... có lẽ cậu cũng tiêu diệt luôn não của bọn tớ mất thôi.

— Ôi, trời! – Colin than vãn. Nó nhắm mắt lại. Trán nó nhăn lúc đang suy nghĩ.

Rồi lát sau, mi mắt nó bật lên và nó mỉm cười.

— Tớ có một kế hoạch. Bọn ta phải, ờ, biết nói gì nhỉ? Tớ biết bọn mình đã được học ở đâu đó rồi.

— Đừng hỏi tớ, – tôi nói.

— Trung hòa! – Colin reo lên. – Đúng rồi. Thật tuyệt, chúng ta phải trung hòa hợp chất màu da cam.

— Trung hòa ư? – Tôi lặp lại. Từ này nghe quen quá. Nhưng tôi chưa tìm ra nghĩa của nó.

— Chúng ta sẽ tìm ra một loại hóa chất nữa để hòa vào nó, rồi sau đó nó sẽ hết sức mạnh. – Colin giải thích. – Có lẽ nếu cậu chạm vào hợp chất ấy sau khi đã được trung hòa thì cậu sẽ khôi phục lại được trí thông minh. Đi thôi. Ta xuống dưới tầng trệt đi.

Những gì Colin nói dường như có lý, nhưng làm sao tôi biết chắc được? Tôi đã quá ngu si.

— Điều đầu tiên cần làm là ta hãy lấy một tí hợp chất màu da cam đó. – Colin nói lúc đang chạy xuống cầu thang. – Rồi chúng ta lần lượt thử nhiều loại hóa chất lên nó cho đến khi tìm ra được loại có thể trung hòa nó.

Colin đi đến chỗ thùng lạnh. Nó lôi cái thùng ra khỏi gầm bàn, rồi đưa tay mở nắp.

— Đừng! – Tôi hét. – Chỉ mở hé ra thôi, – tôi nhắc.

— Được rồi, được rồi, – nó nói. Nó hé nắp thùng lên.

Thình thịch. Thình thịch.

Cái gì vậy? Tôi biết âm thanh ấy rất quen thuộc. Cái thứ âm thanh mà tôi đã nghe hàng ngàn lần.

Thình thịch. Thình thịch.

A! Nhịp tim! Đúng nó rồi. Nhịp tim!

Nhưng nó chẳng phải là nhịp tim của tôi.

Mồ hôi trên người tôi tuôn ra đầm đìa.

Tôi lần lại đứng sát Colin. Nó mở cái nắp thêm tí nữa. Tôi cúi xuống nhìn vào.

Ngay chính giữa hợp chất, tôi thấy nó: Một quả tim. Quả tim ấy lớn hơn nắm tay tôi. Lớn hơn nhiều lắm. Nó có vô số mạch máu li ti bao quanh.

Quả tim bí hiểm đều đều đập. Những mạch máu lớn phát ra âm thanh thình thịch.

— Một quả tim! – Colin hét toáng lên. – Nó sinh ra một quả tim!

Ầm!

Chẳng có dấu hiệu thông báo gì cả, khối hợp chất nổ tung lao vọt ra khỏi thùng. Nó hất cái nắp bay chéo qua căn phòng.

Colin kéo tôi lùi lại khi chất dẻo ấy rùng rùng bò lan ra khắp nơi. Rồi nó dồn lại trên sàn, ngay trước mặt bọn tôi, thành một khối tròn góm ghiếc. Lát sau nó phình to ra, phình to ra. Nó phình lên rất nhanh, tôi có thể nhìn thấy rõ.

— Sao lại thế này nhi? – Colin lắp bắp hỏi.

— Tớ... tớ không biết. – Tôi đáp. – Nhưng nó vẫn chưa dừng lại kìa.

Bây giờ, khối chất màu da cam ấy đã cao hơn một mét. Một khối màu da cam to đùng, lắc lư và run rẩy.

Chúng tôi lùi lại. Cái khối ấy dịch tới.

Nó có nhận ra bọn tôi ở đây không? Làm sao nó lại có thể nhận ra chúng tôi?

Tôi lùi thêm một bước nữa và, *meo eo eo!* Tôi đã giẫm phải Chester. Tôi không biết nó đã bám theo bọn tôi từ lúc nào.

Chester chạy sượt qua tôi, lao thẳng vào khối hợp chất.

— Chester, dừng! – Tôi gào lên. – Dừng!

Con mèo đứng sững lại chỉ cách khối hợp chất vài mi li mét. Nó quay người lại.

Nhưng không kịp nữa rồi, khối màu da cam ấy phình cuộn ra trùm lấy con mèo và giữ nó bên trong lớp màn nhựa dẻo rung rung.

Tôi kinh hãi nhìn khi thấy Chester cố vùng vẫy để thoát ra. Khối chất dẻo co lại như cố giữ con mèo tội nghiệp ở trong đó.

Một cái vuốt mèo đâm thủng lớp màng màu da cam. Nhưng lớp màng thủng ấy nhanh chóng liền lại.

Lát sau Chester ngoi được đầu ra. Nó vặn vẹo, cào xé cố thoát ra khỏi lớp màng đang rung rung ấy.

Tôi chạy về phía con mèo, định cứu nó ra.

Colin chớp ngay lấy tay tôi và nói.

— Chớ dại! Cậu không thể giúp được đâu. Lớp màng dẻo ấy sẽ nhốt luôn cậu đấy.

Chester buông ra một tiếng gào thảm thương đến nỗi lông trên tay tôi dựng hết cả lên. Tôi không dám nhìn khi lớp màng ấy trải ra trùm kín đầu Chester. Trùm kín cả mắt, mũi và miệng nó.

Chester buông ra tiếng gào cuối cùng khi lớp màng màu da cam bung rộng ra. Con mèo biến mất.

Nó đã bị nuốt chửng. Bị nuốt chửng bởi hợp chất màu da cam.

Chân tôi run bần bật. Tôi phải tựa sát vào tường để không bị ngã vật xuống.

Mắt tôi hãy còn dán vào lớp nhựa mỏng đang giòn giật lan ra khắp phòng, tiến thẳng tới chỗ bọn tôi.

— Này! Nhìn kìa! – Tôi hét. – Hãy nhìn kìa!

Nó bò đến chỗ bọn tôi và ở giữa khối chất dẻo ấy là Chester.

Nó đã buông con mèo ra! Nó đã để con mèo đi! Chester hãy còn sống.

— Này, Chester! Lại đây! – Tôi gọi.

Chester không cử động.

— Lại đây nào, meo meo. – Tôi giục. – Bây giờ mày đã bình yên rồi.

Chester vẫn ngồi im một chỗ, há hốc mồm ngơ ngác nhìn vào khoảng không. Nó hoàn toàn thất thần, nó ngớ ngẩn.

Ngớ ngẩn!

— Ôi, đừng! – Tôi rên lên khi nhận ra sự thật. – Ôi! Đừng! Chester đã bị ngớ ngẩn! Cái khối hợp chất ấy đã hút hết não nó! Hút sạch trơn!

— Nhìn kìa! – Colin hét lên lúc đưa tay chỉ vào cái khối hợp chất góm ghiếc ấy.

Nó đã dừng lại.

— Nó sắp nổ tung đấy! – Colin hét. – Nó sắp nổ! Chạy mau! Chạy!

Nhưng tôi không thể nào chạy nổi. Tôi không cử động được. Tôi đứng chết trân nhìn cái khối ma quái ấy. Bây giờ nó run rẩy mạnh hơn và bắt đầu phình ra. Phình ra từ phía trên đầu. Cao lên rồi cao lên nữa.

Tôi há hốc mồm nhìn nó lớn lên. Tôi có thể nhìn thấy trái tim quái đản của nó, cứ đập liên tục khi mọc cao lên, cao lên. Bây giờ nó đã cao gần ba mét. Lát sau, với một tiếng soạt, hai chiếc bong bóng khổng lồ xuất hiện hai bên cái khối dẻo cao vồng ấy.

Chúng bắt đầu lòi ra, lòi ra, cả hai bên. Ra. Ra. Ra.

— Nó nó đang giở trò gì nhỉ? – Colin lắp bắp hỏi.

— Tớ tớ tớ nghĩ nó đang mọc tay ra đấy. – Tôi trợn trừng mắt vì kinh hãi. – Nó... nó... đúng rồi. Nó đang mọc tay!

— Ôi, – Colin rít lên. – Cả bàn tay nữa.

Hai bàn tay. Hai bàn tay lấp lánh ẩm ướt cứ mọc dài ra.

Cả hai đứa tôi đứng im như phỗng khi nhìn thấy từ mỗi bàn tám ngón tay mọc ra. Chúng dài nhằng, cũng óng ánh và cũng vươn dài mãi ra.

Vươn về phía bọn tôi.

Lần tới. Lần tới. Lần tới cổ họng tôi.

— Không! – Tôi hết. – Không!

Mấy ngón tay của khối hợp chất cứ rung rung vươn dài ra mãi cho đến khi chúng chỉ cách mặt bọn tôi chừng vài mi li mét. Rồi chúng dừng lại.

Colin chộp vội lấy tay tôi và chỉ vào cơ thể của quái vật.

— Tớ không nghĩ nó có thể đi lại dẫu cho hình dạng nó đã thay đổi. – Nó thì thâm. – Tớ nghĩ nó bị dính xuống sàn nhà.

Tôi nhìn cái cơ thể màu da cam óng ánh. Colin nói đúng. Đế của khối nhựa dính chặt xuống sàn nên mấy ngón tay của nó không thể đưa ra dài hơn.

— Ta ra khỏi đây ngay! – Tôi hét. – Ra ngay!

Colin và tôi chạy xa khỏi hợp chất. Tôi nhìn vào quái vật, cẩn thận để không bị nó vồ.

Rồi tôi đứng sững lại bởi kinh hoàng.

— Nhìn nhìn, Colin! Hãy nhìn kìa! – Một cái bong bóng tròn đang nhô lên trên đỉnh khối hợp chất. – Nó... nó đang mọc đầu.

Tim tôi nện như trống trận khi tôi thấy cái bong bóng cứ vươn cao lên mãi, rồi hai con mắt hiện ra, nhìn trừng trừng.

Rồi một tiếng bụp nữa khẽ vang, một cái lỗ hiện ra, chuyển dần thành cái miệng to đùng.

Nhưng bộ phận đáng ghê sợ nhất là bộ não.

Khối hợp chất có một bộ não khổng lồ.

Tôi có thể thấy nó xoay đi xoay lại, dịch tới dịch lui sau lớp sọ mỏng dính.

— Đi thôi! – Colin kéo tay tôi. – Ta chạy đi thôi!

Nhưng chân tôi không nhúc nhích nổi.

Tôi đứng im như đã hóa đá và nhìn quái vật màu da cam đang mọc chân ra.

— Chạy đi nào! – Colin hét. – Chạy mau! – Nó chộp tay tôi rồi lôi tôi theo.

Chúng tôi chạy lên cầu thang, lao vào bếp.

Cọt kẹt. Cọt kẹt.

Ôi, đừng! Mà đừng theo bọn tao. Mà đừng đuổi theo!

— Ta phải trốn ngay đi! – Tôi nói. – Trốn đi.

Cọt kẹt. Cọt kẹt.

— Nó đấy! – Colin hét lên. – Nó đấy!

Quái vật màu da cam đặt một bàn chân màu da cam mỏng dẹt của nó vào bếp.

— Chạy lối này! – Tôi hét gọi Colin.

Chúng tôi chạy vào phòng khách rồi ra hành lang.

Tôi chạy qua nhà vệ sinh. À, nhà vệ sinh, nơi này trốn tốt đấy, tôi nghĩ.

— Tớ sẽ trốn trong này! – Tôi bảo Colin. – Còn cậu hãy trốn trong phòng của tớ.

Tôi mở cửa vào rồi chốt chặt lại. Tôi nghe tiếng Colin chạy vội lên phòng tôi.

Tôi đứng trong nhà vệ sinh tối om nóng bức và thở hổn hển.

Cọt kẹt. Cọt kẹt.

Nó đang đến! Nó đang đi dọc hành lang!

— Cầu cho nó đừng tìm ra tôi! Đừng tìm ra tôi. – Tôi cứ lẩm bẩm mãi.

Cọt kẹt. Cọt kẹt.

Âm thanh kinh hoàng ấy nghe rõ hơn, gần hơn.

Cột kẹt!

Quái vật dừng lại, ngay ngoài cửa.

Tôi đưa cả hai bàn tay run lấy bẫy cầm nắm đấm cửa, sẵn sàng mở ra tháo chạy.

Tôi đợi nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tôi lắng nghe. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Nó đang làm gì ngoài đó? Đang làm gì?

Sao nó không mở cửa? Nó có tay. Nó có thể mở. Sao nó không chịu mở?

Tôi ghé sát tai vào cửa.

Lặng như tờ.

Nó ở đâu? Nó đang làm gì?

Tôi biết nó không thể mở cửa. Bàn tay nó quá mảnh mai. Chắc chúng trượt khỏi cái nắm đấm cửa.

Đúng rồi! Tôi thềm reo lên. Đúng rồi! Nó không thể vào.

Rồi tôi cảm thấy nó. Cái gì đó nóng và dẻo bám vào giày tôi.

Tôi nhìn xuống. Tôi hoảng hồn.

Hợp chất màu da cam! Nó chui qua cửa! Và dần dần cao lớn lên.

Tôi xoay nắm đấm và cố đẩy cửa ra. Cánh cửa đã bị kẹt.

Tôi vung nắm đấm nện vào cửa rồi cào mạnh.

— Mở ra! — Tôi hét. — Mở ra! Mở ra! Mở ra!

Hợp chất đã dâng cao đến đầu gối của tôi. Và nó đang cao dần lên. Chân tôi như thể đã bị đổ xi măng đúc cứng xuống sàn. Tôi nhấc chân, cố cử động trong đám nhựa nhão nhoét ấy.

Tôi lại nắm chốt cửa, vặn rồi đẩy. Cố hết sức đẩy khi khối nhựa ấy đã dâng đến tận hông.

Nhốt tôi lại trong cái xác ẩm ướt lạnh khô của nó.

— Mở ra! Mở ra! – Tôi cứ gào mãi vào cánh cửa.

Rồi tôi nhớ ra là mình phải kéo cánh cửa. Tôi kéo và nó mở ra. Bên ngoài, nửa khối hợp chất vẫn còn đứng đó choáng cả lối đi.

Bằng một nỗ lực phi thường, tôi vùng ra được khỏi thứ nhựa-bùn-lông-bông đó. Tôi chạy vào phòng ngủ.

— Nó...

— Đến rồi đây! – Colin nói nốt câu nói của tôi.

Tôi quay lại.

Nó đã đứng ngay ngoài cửa. Cơ thể hoàn hảo và lớn hơn bao giờ hết. Ít nhất nó cũng cao gần bốn mét, lông lá mọc khắp người.

Quái vật đang mọc lông. Những sợi lông cứng như thép, màu đen tua tủa đâm ra khắp cơ thể màu da cam của nó.

— Ôi, lạy Chúa! – Colin rên rỉ rồi lùi sâu hơn vào sau bàn của tôi.

Những sợi lông dài rung rung khi quái vật cúi người xuống, chui qua cửa.

— Không! – Giọng tôi lạc hẳn đi. – Không!

— Cái đầu của nó! – Colin thì thào. – Nhìn cái đầu của nó kìa!

Tôi nhìn cái đầu của quái vật. Nó thật đồ sộ, lớn hơn cả quả bóng rổ. Một khối não to lớn nhô hẳn lên trên, nó quá lớn so với cái đầu.

Tim tôi đập dồn dập khi tôi bước lùi lại.

Quái vật trừng mắt nhìn tôi qua hốc mắt sâu hoắm của nó. Khi tôi kinh hãi đứng nhìn thì nó từ từ há mồm ra.

— Không được động đậy hỡi thằng người kia. – Giọng trầm trầm hơi khàn của nó vang lên. – Không được nhúc nhích. Giờ thì mày hết đường thoát rồi.

— Đừng đụng đến bọn tao. – Tôi quát. – Hãy để chúng tao yên.

— Ôi! Nó cũng biết nói. – Tôi nghe tiếng Colin thốt lên khi quái vật hợp chất màu da cam tiến về phía trước.

— Mà đã làm một việc rất tốt đấy. – Quái vật bảo tôi. – Mà đã làm theo lời chỉ dẫn, và mà đã mang lại cuộc sống cho tao. Một kế hoạch thật tuyệt vời, đúng không?

— Tao, tao không hiểu. – Tôi lắp bắp.

— Tao sẽ giải thích. – Quái vật nói. – Rồi khi ra đi tao sẽ mang theo não của mà.

Tôi chẳng muốn nghe điều này, nhưng tôi biết mình không có đường lựa chọn. Cả người tôi run lẩy bẩy khi nghe nó nói.

— Hành tinh của tao cần não người. – Quái vật mở miệng nói. – Não của những người thông minh sẽ giúp chúng tao mở rộng quyền lực trí tuệ. Vấn đề đặt ra ở đây là tìm chúng ở đâu? Phải nhờ bộ đồ chơi hóa học! – Quái vật giải thích. – Chỉ có những người thông minh mới sử dụng bộ đồ hóa học.

Quái vật người hành tinh khác bước về phía trước:

— Vì thế nên bọn tao để những câu hướng dẫn vào các bộ đồ chơi hóa học và bày bán khắp mọi nơi trên trái đất. Và mà đã nhận được một bộ. Một kế hoạch thông minh đấy chứ, phải không?

Quái vật không đợi câu trả lời.

— Giải thích rõ rồi đấy, – nó tuyên bố. – Bây giờ đã đến lúc tao lấy phần não còn lại của mà.

— Không! – Tôi gào lớn. – Không!

Mình nên làm gì? Mình phải làm gì? Hãy nghĩ đi! Nghĩ mau đi! Tôi thầm nhủ.

Rồi giải đáp đã đến: CHẠY!

Tôi chạy vòng ra sau lưng quái vật và lẩn nhanh vào hành lang.

Cọt kẹt. Cọt kẹt.

Quái vật hợp chất màu da cam đuổi theo tôi. Nó chạy trên hành lang. Bây giờ nó chạy rất nhanh. Nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng nổi.

Tôi chạy đến phòng khách rồi lao tới cửa trước. Kéo mở nó. Kéo mở nó, tôi thầm nhắc, lúc đặt tay vào nắm đấm.

Tôi vặn rồi kéo nắm đấm cửa.

Cánh cửa mở ra, đúng rồi!

Nhưng đã quá muộn.

Một bàn tay nóng hổi, dinh dính của quái vật đã tóm được tôi.

— Buông tao ra! — Tôi hét. — Buông tao ra.

Quái vật nhấc bổng tôi lên.

Tôi cố vùng vẫy để thoát khỏi tay nó.

Tubby phóng ra khỏi bếp, lao vọt tới cứu tôi.

Nó đâm sầm vào quái vật. Đâm vào khối hợp chất dẻo quẹo.

Quái vật buông tôi ra khi cơ thể mỏng của nó quấn quanh Tubby.

— Ồ, không! Ồ, không! — Tôi hét. Tubby tội nghiệp đã bị nhốt trong tấm lưới rung rung quái đản kia rồi.

Tôi kinh hoàng nhìn khi Tubby cố vùng vẫy thoát ra. Nhưng nó không thể. Nó không còn lối thoát.

Rồi đột nhiên quái vật đứng sững lại. Nó cong người. Tubby rơi ra.

Nó rơi đánh rầm trên sàn nhà.

— Tubby! Tubby! — Tôi gọi con chó. — Mà không sao chứ?

Tubby nhìn tôi với đôi mắt vô cảm. Cái nhìn giống hệt cái nhìn của Chester khi bị quái vật màu da cam hút hết não.

— Ôi, Tubby, – tôi than vãn, – nó đã hút hết não mày. Nó đã lấy hết não mày rồi.

Cọt kẹt. Cọt kẹt.

Tôi ngẩng đầu lên. Quái vật màu da cam đã cúi xuống tôi.

Bây giờ cơ thể nó rất đồ sộ.

Não của nó cũng thế.

Tôi có thể thấy bộ não di chuyển sau lớp sọ mỏng của nó.

— Tao muốn có ngay phần còn lại của não mày! – Nó tuyên bố. – Tao cần não mày.

— Không! – Tôi hét lên. – Không! Mày không thể có nó. Nó là của tao! Của tao! – Tôi đá và đâm vào người quái vật. Nhưng nó quá khỏe so với tôi.

Nó nhắc tôi lên khỏi sàn.

Nó đút tôi vào cái mõm gớm ghiếc của nó.

Rồi sau một tiếng gầm đing tai, nó đút tôi xuống họng.

— Buông tao ra! Buông tao ra! Tôi co chân đá loạn xạ.

Tôi vung tay đâm vào người nó.

— Tớ đến tiếp cứu đây, Al! – Tôi nghe tiếng Colin. – Tớ đến cứu ngay đây!

Tôi cứ vùng vẫy, rồi bất thành lình tôi thấy tay nó yếu đi. Yếu mãi cho đến khi phải buông tôi rơi xuống sàn.

Tôi quan sát khi nó chao đảo, mồm rên rỉ những âm thanh quái lạ.

Rồi nó bắt đầu run rẩy.

— Nó co lại rồi! – Colin gào lên. – Nó đang co lại! Cậu đã làm gì nó? Cậu đã làm gì?

— Tớ... tớ không làm gì cả. – Tôi lắp bắp.

— Cậu có làm. – Colin nói. – Cậu đã làm cái gì đó.

Chúng tôi chăm chú nhìn quái vật cho đến lúc nó gục xuống, người cứ bé dần, bé dần rồi biến thành một khối hợp chất không còn hình người nữa.

Tôi vẫn có thể nhìn thấy não nó. Nhưng kích thước chỉ bằng một hạt đậu.

Tôi vẫn nhìn thấy đôi mắt sâu hoắm của nó.

Và cả cái miệng của nó nữa.

— Nhìn kìa, Colin, hãy nhìn kìa! – Tôi chỉ vào má quái vật. – Nó đang há mồm ra kìa!

Quái vật màu da cam trờng trờng nhìn bọn tôi.

Nó há mồm.

— Gâu! – Nó sủa.

— Ôi! Tớ không thể tin được! Không thể nào tin được! – Tôi hét trong nỗi ngạc nhiên sung sướng.

— Cái gì? Cái gì vậy? – Colin hỏi.

— Não của Tubby! Não của Tubby đang điều khiển quái vật. Nó đã trung hòa hợp chất màu da cam! – Tôi nói. – Tớ cuống là nó chỉ có thể sống với những bộ não thông thái. Cái não đàn của Tubby đã làm nó sốc hay đã gây ra sự phản ứng nào đó. Nó chẳng thể nào điều khiển được bộ não đàn của Tubby.

Tôi liếc nhìn Tubby. Nó như thể hoàn toàn bình phục. Tôi nghĩ quái vật đã không hút nhiều não của Tubby.

— Cậu bình yên rồi, Colin ạ. Hợp chất màu da cam đã bị trung hòa. Bộ não đàn độn của Tubby đã thực hiện được điều đó. Nó đã tiêu diệt được quái vật. – Tôi nói.

— Gâu! Gâu! Gâu!

Colin dường như không muốn nói gì nữa.

— Đây, Colin! Tớ tỉnh táo lại rồi. Tớ thông minh lại rồi! – Tôi nói. – Tớ đã lấy lại não mình! Và tớ biết chúng mình phải làm gì bây giờ.

— Làm gì? – Colin vui vẻ hỏi.

— Ta phải tiêu diệt nó. – Tôi hất hàm về phía chỗ hợp chất màu da cam nhỏ thó đang nằm. – Ta sẽ cho nó vào trong thùng lạnh rồi mang đi chôn.

— Ý kiến tuyệt vời lắm. – Colin đồng ý. – Tớ sẽ đi lấy cái thùng lạnh.

Tôi quỳ xuống véo tai Tubby. Nó lẩn người ra, tôi gãi gãi vào bụng nó, đây là chỗ thích được gãi của nó.

— Mà đã cứu tao, Tubby à. – Tôi bảo nó: – Ha! Ha! Nếu mà khôn như mèo Chester thì bây giờ chắc tao đang được con quái vật kia tiêu hóa rồi.

Tôi canh gác vệt hợp chất cho đến khi Colin mang thùng lạnh và xèng tới. Chúng tôi xúc mở hợp chất màu da cam vào thùng, đập chặt nắp lại. Tôi

quấn thêm một sợi dây ra bên ngoài cho chắc chắn.

Chúng tôi đào một cái hố trong vườn, dưới gốc một cây táo.

Khi tôi và Colin nâng cái thùng đặt xuống, Colin bảo:

— Hãy đợi đã!

— Đợi cái gì? Có gì không đúng à? – Tôi hỏi.

— Thủ đô của Brazil là gì? – Nó hỏi.

— Brasilia. – Tôi đáp, thậm chí không thềm suy nghĩ.

— Tuyệt. – Colin cười. – Tớ chỉ muốn kiểm tra xem cậu đã bình thường hẳn chưa.

Chúng tôi thả cái thùng xuống hố rồi lấp đất lại.

Chúng tôi nện đất cho thật chặt.

Đó là giờ phút cuối cùng của hợp chất màu da cam.

Khoảng một tuần lễ sau, mọi thứ trở lại bình thường.

Michelle bắt đầu dạy Chester làm phép nhân – bây giờ nó đã nhớ được phép cộng.

Tôi từ bỏ ý định dạy Tubby nhật bóng. Nếu nó khôn thì mọi việc bây giờ chắc đã tồi tệ lắm rồi. Nhưng mọi chuyện đã qua. Nó vẫn là một con chó tuyệt vời.

Các bạn trong đội tuyển dự thi Đố vui khoa học đều đã lấy lại được trí thông minh của mình. Chúng tôi xin lỗi thầy Emerson. Chúng tôi đổ lỗi cho hành vi kỳ quặc hôm ấy là tại thức ăn của nhà ăn. Chúng tôi xin thầy cho chúng tôi một cơ hội. Thầy đã đồng ý.

Đây là lý do tại sao hôm nay tôi ra ngoài để học. Tôi đang trải qua một buổi chiều thứ bảy tuyệt vời với cuốn hướng dẫn thi và ba huấn luyện viên là ba, mẹ và chị Michelle.

— Câu hỏi tiếp theo này, Al. – Ba nói. Ba lật một trang sách. – Khám phá làm chấn động trái đất của Galileo là gì?

— Mẹ chắc con đã biết câu trả lời. – Mẹ tươi cười nói.

Trong lúc tôi vờ suy nghĩ, Michelle đi đến gần cây táo.

— Em có biết những hạt màu da cam bé nhỏ này là gì không? – Chị hỏi khi nhìn xuống đất.

Tôi cảm thấy bụng tôi thót lại khi mẹ đi về hướng đó.

— Mẹ chưa bao giờ thấy cái gì giống chúng! Chúng hầu như phát sáng lên được đấy! – Mẹ nói.

— Có lẽ nó là một hợp chất có trong nước bị ô nhiễm. – Michelle gợi ý. – Con không biết chúng có cứng như hình thức bề ngoài không.

Chị đưa tay chạm vào một hạt.

— Đừng! – Tôi hét lên. – Đừng đến gần đây! Nó có thể làm ngọt thờ
đấy.

— Có lẽ Al nói đúng. – Mẹ nói rồi bước lùi lại.

— Con không tin là thế đâu. – Michelle nói. Rồi chị cúi xuống đưa hai
ngón tay bóp một trong số các hạt màu da cam.

Các bạn có thể hình dung được chuyện gì sắp xảy ra rồi chứ? Tôi đã
chẳng bảo là chị Michelle quá thông minh và trí thông minh đó sẽ làm hại
chị đó sao? Khổ chị tôi chưa?

Lời bạt của nhà nghiên cứu nghệ thuật Đỗ Lai Thúy

Tác giả của *Hợp chất màu da cam* hẳn không có ý định dạy bảo ai, nhưng đọc câu chuyện lý thú của ông, bạn đọc vô tình vẫn rút ra được những bài học làm người bổ ích. Trước hết đối với các cậu bé đang ở tuổi hiếu động, tò mò, nghịch ngợm. Sterner không nghe lời bố mẹ dặn, chưa được hướng dẫn, đã tự tiện sử dụng bộ đồ chơi hóa học, nên đã tạo ra hợp chất màu da cam mà dính vào ai sẽ làm người đó đen đi.

Còn bố mẹ của Sterner thì mãi chạy theo những công việc của người lớn, áp đặt suy nghĩ của người lớn cho con trai mình, nên đã không hiểu con trai khi cậu ta đang cần được giúp đỡ. Việc này suýt nữa gây thảm họa. Đây có lẽ là bài học cho người lớn.

Cuối cùng, hợp chất màu da cam, một sản phẩm của bộ óc người, có thể vô tình hay hữu ý trở thành quái vật làm hại con người. Bởi vậy, con người hãy cảnh giác với trí óc của chính mình nếu thiếu một trái tim. Đó là sự cảm thông lẫn nhau, thương yêu lẫn nhau, học được *tiếng nói* của nhau, bắt đầu từ tiếng nói con trẻ.

Yếu tố dị thường, kinh dị của *Hợp chất màu da cam* chỉ là một thủ pháp nghệ thuật, sự bất thường ở đây sẽ tạo ra những ấn tượng tâm lý, một mặt làm câu chuyện hấp dẫn hơn, mặt khác khiến người đọc dễ rút ra những kinh nghiệm sống, làm phong phú tâm hồn.

Notes

[←1]

Cuộc thi tương tự như Bảy sắc cầu vồng ở Việt Nam.

Table of Contents

[.1.](#)

[.2.](#)

[.3.](#)

[.4.](#)

[.5.](#)

[.6.](#)

[.7.](#)

[.8.](#)

[.9.](#)

[.10.](#)

[.11.](#)

[.12.](#)

[.13.](#)

[.14.](#)

[.15.](#)

[.16.](#)

[.17.](#)

[.18.](#)

[.19.](#)

[Lời bạt của nhà nghiên cứu nghệ thuật Đỗ Lai Thúy.](#)